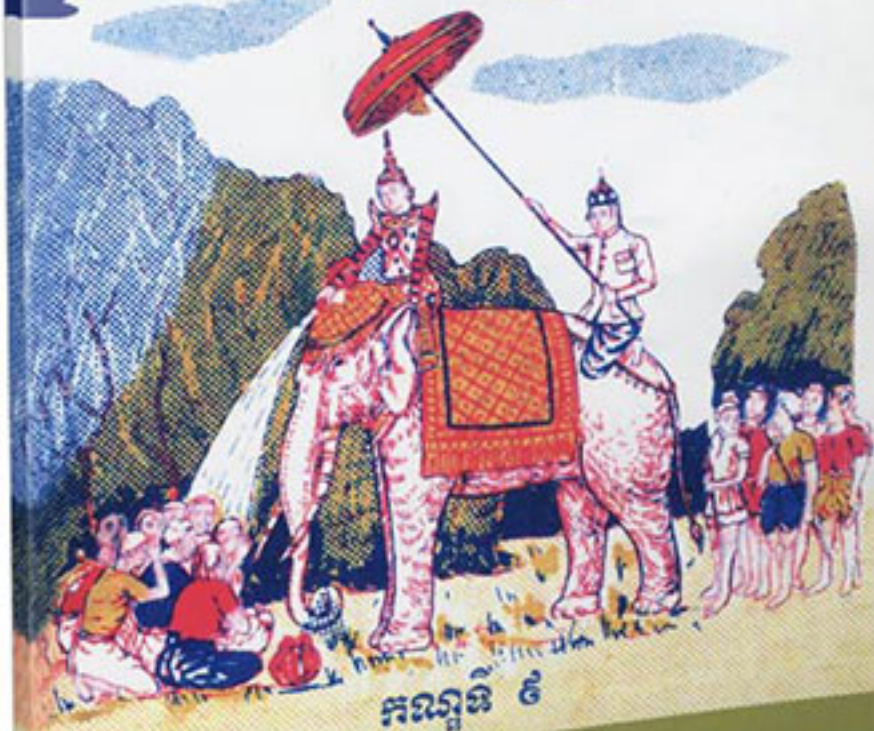

ស្រុក - តំបន់
ប្រទេសស្បៀងស្រូវ

កណ្តុរី ៩

ព្រាយពេញពី "មន្ត្រីការពារស្រូវ"
រក្សាសិទ្ធិគ្រប់យ៉ាង
ឆ.ស ២៥៤៦ ឆ.ស ២០០២
០៧ ១៥៤១ មហា ១០០០
ហើម្បីនៃព្រះរាជ
ប្រតិបត្តិការ ១៩៩៤ មហា ១០០០

ដប់បី ៩

មហាវេស្សន្តរជាតក

ទី ៩

កណ្តាមទ្រិបព្វ

នមោ តស្ស ភកវតោ អរហិតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ។

យំ បន រញ្ញា មហាបបរី ឧដ្ឋានេត្វា ព្រាហ្មណស្ស
 បិយបុត្តេសុ ទិន្នេសុ យាវ ព្រាហ្មណេកា ឯកកោលាហលំ ជាតំ
 តេនាបិ ភិទ្ធិតហទយា វិយ ហិមវន្តវាសិនោ ទេវតាយោ តេសំ
 ព្រាហ្មណេន នីយមាណំ តំ វិលាបំ សុត្វា មន្តយីសុ សចេ មទ្ធិ
 សកាលស្សេវ អស្សមំ អាតមិស្សតិ សា តត្ថ បុត្តេ អទិស្វា វេស្សន្តរំ
 បុទ្ធិត្វា ព្រាហ្មណស្ស ទិន្នការំ សុត្វា ពលវសិនេហេន បទានុបទំ
 ធាវិត្វា មហន្តំ ទុក្ខំ អនុភវេយ្យាតិ ។

យំ សព្វញ្ញតញ្ញាណំ វីព្រះប្រាជ្ញាសពើជ្ជតាញាណឯណា
 រញ្ញា គឺព្រះបាទស្រីវេស្សន្តរបវរពោធិសត្វ កាលព្រះអង្គតាំងព្រះ
 ហឫទ័យប្រាថ្នា តំ សព្វញ្ញតញ្ញាណំ នូវព្រះប្រាជ្ញាសពើជ្ជតាញានោះ

ឯងហើយនៃ ទើបព្រះអង្គបរិច្ចាគ ព្រះរាជបុត្រទាំងពីរជាសម្លាញ់ឱ្យ
ទៅជាទានដល់ព្រាហ្មណ៍ នីយមាធានំ ព្រាហ្មណ៍ក៏នាំចេញទៅឱ្យ
ព្រាត់ប្រាសចាកសម្តេចព្រះរាជមន្ត្រីមាតា ដ៏ជាទានបរមត្ថបារមីនៃ
ព្រះអង្គ ក៏បង្កើតជាអស្ចារ្យក្រឡាមហាប្រិថពី កក្រើកអំពើកញ្ចប់ញ័រ
រៀងរាល់ទៅដល់ព្រហ្មលោកនាយ ។

បពិត្រអើយកាលនោះ ដូងកព្រាហ្មណ៍កំណាច អាចនាំព្រះ
រាជកុមារតូច ៗ ទាំងពីរព្រះអង្គ ចងនឹងរល្ជិហើយនាំបណ្តើរទៅដោយ
នូវផ្លូវ ត្រូវក្រសខ្យាច់ក្តៅ ដ៏មានព្រះបាទទាំងពីរ ពុរពងរងឈាមនឹង
យាងព្រះបាទពុំបាន ។ ព្រាហ្មណ៍ជួសាមាន្យ វាយបណ្តើរមុខគួរឱ្យ
អាស្រូវករុណាព្រះរាជកុមារទាំងគូ ពុំដែលស្គាល់ទុក្ខលំបាកហាលថ្ងៃ
ក្តៅក្រហាយ ស្រេកទឹក ឃ្នានអាហារ ឯណាព្រាត់ប្រាសចាកព្រះ
មាតាពុំយល់ភក្ត្រ ដ៏មានព្រះឱរាហាក់ដូចនឹងបែកសញ្ជែកចេញជា ៧
ភាគ ដ៏មានទឹកព្រះនេត្រហូរសស្រាក់សស្រោកស្រោចទាំងពីរព្រះអង្គ
ទ្រង់ព្រះកន្សែងថ្លែងពិលាបមុខគួរឱ្យអាណិតអនាថមហិមា ។ រីនាង
កុមារីក្រស្នា ខំទប់ព្រះសោកា ហើយមានបន្ទូលនឹងព្រះជាលីថា

«បពិត្រអ្នកបងអើយ ឥឡូវនេះ មកយើងនឹងផ្តាំអស់ទេវតាទាំងឡាយ ថា បពិត្រទេវតាទាំងឡាយអើយ អ្នកបិតនៅនាព្រៃនេះ ក្រែងព្រះមេ យើងមកពីព្រៃ រកយើងពុំឃើញឡើយ ហើយអ្នកនឹងរត់តាមដោយនូវ ស្នាមជើងនៃយើងមក ក៏សូមឱ្យអស់ទេវតាទាំងឡាយ អ្នកអាសូរ ព្រមានអ្នកព្រះមេយើងផង ថាយើងទាំងពីរនេះសឹងឥតទុក្ខឥតភ័យ កុំ បីអ្នកព្រួយព្រះហឫទ័យ គិតមកដល់យើងទាំងពីរឡើយ» ។

រឺទេវតាផងទាំងឡាយ កាលណាបើបានឮសព្ទទំនួញ ព្រះ រាជកុមារទាំងពីរអង្គទ្រង់ព្រះកន្សែង ទៅរកព្រះវររាជមាតា មានព្រះ បន្ទូលផ្តាំដូច្នោះនោះ អស់ទេវតាផងមិនអាចដើម្បីនឹងទប់ទល់នូវ សំណោកនោះបានឡើយ ហើយស្រដីនឹងគ្នាថា ម្ចាស់គ្នាយើងទាំង ឡាយអើយ ឥឡូវនេះ ព្រះបរមពោធិសត្វ ព្រះអង្គឱ្យទានព្រះរាជបុត្រ សម្លាញ់ទាំងពីរទៅព្រាហ្មណ៍ ហេតុព្រះអង្គចង់ឱ្យបានត្រាស់ ព្រះ ប្រាជ្ញាសព្វេជ្ជតាញាណ ។ ឯព្រះរាជមន្រី ស្តេចទៅព្រៃស្វែងរកមើម ឈើ ផ្លែឈើផង ថាបើព្រះនាងមកដល់ពីថ្ងៃ រកព្រះរាជបុត្រពុំយល់ ឡើយ ហើយព្រះនាងនឹងទូលដណ្តឹង កាលណាបើព្រះនាងបាន

ដំណឹងហើយ សមនឹងក្រាបលាទៅដោយនូវសេចក្តីស្នេហាអាស័យ
ក៏នឹងរត់ទៅតាមព្រះរាជបុត្រ ដ៏មានសំណោកនោះរន្ធត់ក្នុងព្រះហឫ
ទ័យ មានព្រះឱរាភ្លៅផ្សា សមព្រះនាងនឹងទ្រង់ព្រះកន្សែងសង្រួង
សង្រួងដរាបលុះក្ស័យព្រះជន្មមិនទេឡើយ ។ ម្ល៉ោះហើយសមព្រះបរម
ពោធិសត្វ នឹងទ្រង់ស្រងេះស្រងោចខ្លោចផ្សាក្នុងព្រះឱរាតែមួយព្រះ
អង្គឯង ។ ឱះឱ ! ថាបើដូច្នោះហើយតើ រឺសេចក្តីពិព្វាយាមឯណា
ឡើយ ក៏នឹងបានពេញលេញទៅទៀតបាន បើដូច្នោះមានតែយើងធ្វើ
ឧបាយកល កុំឱ្យព្រះនាងមកកាន់អាស្រមពីថ្ងៃបានឡើយ ។ ទេវបុត្រ
គិតដូច្នោះហើយ ទើបមានបង្គាប់ប្រើទេវបុត្រទាំង ៣ អង្គ រឺទេវបុត្រ ១
អង្គនោះ ឱ្យនិម្មិតខ្លួនជារាជសីហ៍, អង្គមួយឱ្យនិម្មិតជាខ្លាធំ, អង្គមួយ
ទៀតឱ្យនិម្មិតជាខ្លាដំបង ឱ្យទៅក្រាបចាំនៅទទឹងផ្លូវចង្អៀត ទោះបី
នាងអង្វរលោមទោមសូមផ្លូវដូចម្តេចក្តី ក៏កុំអាលបើកផ្លូវឱ្យនាងទៅ
បានឡើយ ហើយមើលវេលាវិកាល បើព្រះអាទិត្យទន់ទាបហៀបនឹង
អស្តង្គតហើយ សន្សឹមអ្នកទាំងឡាយបើកផ្លូវឱ្យព្រះនាងស្តេចមក ។
មួយសោត ឱ្យរាំងមើលក្រែងសត្វម្រឹតពាឡយង់យ្មឯងណាមួយនឹង

មកពាធិបៀតបៀនព្រះនាងនោះ ក៏ឱ្យកំចាត់ចេញឱ្យឆ្ងាយ ហើយអ្នក
 ទាំងឡាយ គប្បីពិភ័ក្តិរក្សាព្រះនាងកុំបីប្រហែសឡើយ ល្អិតតែមាន
 សត្វសាហាវវង្សណាមួយ វាមកពាធិបៀតបៀនព្រះនាងមទ្រីឱ្យក្រៀម
 ព្រះជន្មទៅកាលណា ព្រះវេស្សន្តរបរវររាជឥសី ព្រះអង្គជ្រាបសេចក្តី
 ហើយ សមនឹងទ្រង់ព្រះកន្សែងសោកស្រណោះអាឡោះអាល័យព្រះ
 មទ្រីអគ្គមហេសី ជាស្រ្តីមានស្មារតី តែងនឹងធ្វើវត្តប្រណិប័តន៍សព្វថ្ងៃ
 សមនឹងទ្រង់ព្រះសង្រេងសង្រែកក្នុងព្រះឱរា ឯណាព្រះរាជបុត្រាបុត្រី ក៏
 ពុំយល់ព្រះភក្ត្រ សមអ្នកនឹងរែងជាទុក្ខខ្លោចផ្សាអនាថាកំព្រាតែមួយ
 ព្រះអង្គឯង តែងនឹងទ្រង់ព្រះសំណោកនោះពុំដែលដាច់ឡើយ ។ រឺក្តី
 ប្រាថ្នាប្រាជ្ញាសព្វពិជ្ជតាញាណ ក៏នឹងរសាយរលាយឃ្លាតឆ្ងាយទៅ រឺ
 អស់យើងនូវអស់សត្វទាំងអម្បាលម៉ាន ដែលនឹងបានដោយសារព្រះ
 អង្គ ក៏នឹងវិលវល់អំពល់នៅក្នុងវដ្តសង្សារ ។ ប្រការមួយសោត ទោស
 នឹងមានដល់យើងផងទាំងឡាយអម្បាលនៅក្នុងកំឡុងព្រៃនេះ ព្រះ
 ឥន្ទ្រាធិរាជនឹងដៀលថាយើងមើលបំណាំ ពុំបន្ថែមនាំជួយចាំពិភ័ក្តិរក្សា
 ក្សត្រទាំងពីរព្រះអង្គនោះឡើយ ។ ម្ល៉ោះហើយអ្នកទាំងឡាយ កុំផ្សូរ

ផ្សងយូរឡើយ ចូរបបួលគ្នាទៅឆាប់ហោង ។

តមត្ថំ បកាសេន្តោ សត្តា អាហា ។ យំ អត្ថំ វីអាថិធម៌ឯណា
ន ចាកដំ ពុំទាន់ប្រាកដ សត្តា វិព្រះសាស្តាចារ្យ បកាសេន្តោ កាល
ព្រះអង្គទ្រង់ប្រកាស តំ អត្ថំ នូវអាថិធម៌នោះ ចាកដំ ឱ្យប្រាកដ
អាហា ក៏ទ្រង់សូត្រសាជាអាថិបាទព្រះគាថាដូច្នោះ ៖

តេសំ លាលមិតំ សុត្តា	តយោ វាណ្ណា វនេ មិតា
សីហោ ព្យក្សោ ច ធីមិ ច	ឥទំ វចនមព្រុំ ។
មា ហោវ នោ វាជបុត្តី	សាយំ ឧញ្ញាតោ អាគមា
មា ហោវម្ភាក និញ្ញោតេ	ហោបយិត្ត វនេ មិតា ។
សីហោ ច នំ វិហោឃេយ្យ	ព្យក្សោ ធីមិ ច លក្ខណំ
នេវ ជាលិកុមារស្ស	កុតោ កណ្ណាធិនា សិយា
ឧភយេនេវ ធិយ្យេថ	បតិបុត្តេ ច លក្ខណាតិ ។

បពិត្រអើយ អស់ពពួកទេវតា បានស្តាប់សព្វសំឡេងយោបំ
ព្រះរាជកុមារទាំងពីរអង្គនោះហើយ ពុំលង់ឡើយ ក៏បង្គាប់ទេវបុត្រ
៣ អង្គ ឱ្យតំណែងកាយារាជសីហ៍ ខ្លាធំ និងខ្លាដំបង ចាំរាំងពំបងផ្លូវ

ព្រះនាងមង្គ្រីរាជបុត្រី ដើម្បីកុំឱ្យស្តេចទៅកាន់បណ្ណសាលាពីរសៀល
 ព្រះសុរិយា រង់ចាំដល់ពេលព្រលប់ សឹមឱ្យស្តេចត្រឡប់ទៅ ដោយ
 ពន្លឺរស្មីនៃដួងព្រះចន្រ្ទ ហើយប្រយ័ត្នរក្សាការពារព្រះនាង កុំឱ្យសត្វ
 សាហាវអ្វីនីមួយមកបៀតបៀនបានឡើយ ។ ប្រសិនបើព្រះនាងដ៏
 ទ្រទ្រង់នូវលក្ខណៈ អ្នករាល់គ្នាមិនរក្សាការពារ បណ្តោយឱ្យរាជសីហ៍
 ខ្លាធំ ឬខ្លាដំបងបៀតបៀនព្រះនាងឱ្យក្ស័យព្រះជន្មា មុខជាចៅជាលី
 និងនាងក្រស្មានឹងក្ស័យព្រះជន្មាពុំខានឡើយ ហើយព្រះវេស្សន្តរជា
 ភស្តា នឹងគង់នៅឯកាតែមួយព្រះអង្គឯង ម៉្លេះសមព្រះអង្គនឹងលន្លង់
 លន្លោចខ្លោចផ្សាក្នុងព្រះឱរា ពុំអាចចម្រើនមេត្តាភាវនាទៅទៀត
 បានឡើយ ។

បពិត្រអើយ រឺទេវបុត្រទាំង ៣ អង្គ កាលបើបានទទួល
 បង្គាប់ទេវតាជាធំ ពុំយូរឡើយក៏ម្នីម្នាទៅបណ្តោញសត្វម្រឹកផងទាំង
 ឡាយ មានរាជសីហ៍ជាដើមឱ្យជៀសចេញឆ្ងាយ ហើយអាត្មាឯងនិម្មិត
 កាយាជាសត្វទាំង ៣ ដូចស្រដីមក ហើយក៏ទៅក្រាបស្រពាបទ្រាបចាំ
 ទទឹងផ្លូវព្រះនាងស្តេចយាងមកនោះឯង ។

បពិត្រអើយ វិសម្តេចព្រះនាងមន្រ្តីស្រីវត្តរាជធីតា ស្តេច
 លីលាទៅស្វែងរកផលាផល កាលណាបើកើតមានកោលាហល
 អស្ចារ្យ ជានិមិត្តក្នុងព្រះអង្គ ទើបព្រះនាងទ្រង់ព្រះចិន្តាថា «ឱអញ
 យល់សុបិននិមិត្តយប់មិញនេះអាក្រក់ក្តាត់ បើដូច្នោះគួរអញបេះយក
 ផលាផលនិងមើមឈើផង ទៅកាន់អាស្រមបទពីថ្ងៃ» ។ ព្រះនាងមាន
 ព្រះអង្គញ័រចំប្រប់ ខំយាងព្រះបាទរកបេះសន្សំផ្លែឈើ នូវមើមឈើ
 បន្តិចបន្តួច ដាក់ក្នុងកញ្ជើគ្រាន់ផ្លើក្សត្រទាំង ៣ ព្រះអង្គ ហើយព្រះ
 នាងទ្រង់ព្រះកន្សែងបណ្តើរ ទ្រង់រំជួលហាក់ដូចជាមានភិតភ័យក្នុង
 ព្រះរាជហឫទ័យ ហើយជ្រនីក ទំពក់ ក៏ជ្រុះពីព្រះហស្ត កញ្ជើ សង្រែក
 ក៏ភ្លាត់រហូតចេញពីព្រះអង្សា ព្រះនេត្រាខាងឆ្វេងរកាំ ព្រះនេត្រាខាង
 ស្តាំកម្រើក មួយសោត វិលើងណាដែលឥតផ្នែកខ្លីប្រែជាមានផ្នែកខ្លី
 ឈើឯណាដែលមានផ្នែកខ្លី ក៏ខ្លីប្រែជាឥតផ្នែកវិញហោង ។ គ្រានោះ
 មហាមេឃក៏មមីរស្រទំសព្វទិសា ព្រះនាងទ្រង់ព្រះចិន្តាថា «ឱសព្វថ្ងៃ
 មកនោះ អញពុំដែលយល់ដូច្នោះទេ ទើបតែក្នុងថ្ងៃនេះឯង នឹងមាន
 ហេតុអ្វីក៏មកយល់ចម្លែកដល់ម៉្លេះ ឬមួយនឹងមានហេតុភេទអន្តរាយ

ដល់ខ្លួនអញ ឬកូនអញទាំងពីរ ឬមួយនឹងមានដល់ព្រះបាទស្រី
វេស្សន្តរជាអម្ចាស់អញ» ។ ព្រះនាងទ្រង់ព្រះតម្រិះដូច្នោះហើយ ទើប
ទ្រង់ព្រះកន្សែងពិលាបថា ៖

ខណ៌ត្តិកំ មេ បតិកំ	ទក្ខិណាក្ខិ ច ដន្ទតិ
អដលា ដលិដោ រុក្ខា	សញ្ចា មុយ្ហន្តិ មេ ទិសា ។
តស្សា សាយណ្ណកាលម្ហិ	អស្សមាតមនំ បតិ
អត្ថដ្ឋតម្ហិ សុរិយេ	វាណ្ណា បន្តេ ឧបដ្ឋហំ ។
ដីចេ វោលម្ហកេ សុរិយេ	ទូរេ ច វត អស្សមោ
យញ្ច ទេសំ ឥតោ ហិស្សំ	តន្តេ ភុញ្ញេយ្យ ភោជនំ ។
សោ នូន ខត្តិយោ ឯកោ	បណ្ណសាលាយ អច្ឆតិ
តោសេន្តោ ទារកេ ឆាតេ	មមំ ទិស្វា អនាយតី ។
តេ នូន បុត្តកា មយ្ហំ	កបណាយ វាកិយា
សាយំ សំវេសនាកាលេ	ទីរមីតារ អច្ឆរេ ។
តេ នូន បុត្តកា មយ្ហំ	កបណាយ វាកិយា

សាយំ សំវេសនាកាលេ

វារិបីតាវ អច្ឆរេ ។

តេ នូន បុត្តកា មយ្ហំ

កបណាយ វរាភិយា

បច្ចុក្កតា មំ តិដ្ឋន្តិ

វច្ឆា ពាលាវ មាតរំ ។

តេ នូន បុត្តកា មយ្ហំ

កបណាយ វរាភិយា ។

បច្ចុក្កតា មំ តិដ្ឋន្តិ

ហំសារុបរិបលូលេ

តេ នូន បុត្តកា មយ្ហំ

កបណាយ វរាភិយា ។

បច្ចុក្កតា មំ តិដ្ឋន្តិ

អស្សមស្សវិទូរតោ

ឯកាយនោ ឯកបថោ

សរា សោញ្ញា ច បស្សតោ

អញ្ញំ មក្កំ ន បស្សមិ

យេន កេច្ឆេយ្យ អស្សមំ ។

មិកា នមត្តុ រាជានោ

កាននស្មី មហាពូលា

ធម្មេន ភាតរោ ហោថ

មក្កំ មេ ទេថ យាចិតា

អវុទ្ធស្សហំ ភរិយា

រាជបុត្តស្ស សិរីមតោ ។

តញ្ចាហំ នាតិមញ្ញាមិ

រាមំ សីតាវនុព្វតា

តុម្ភេ ច បុត្តេ បស្សេថ

សាយំ សំវេសនំ បតិ

អហញ បុត្តេ បស្សយ្យំ	ជាលី កណ្ណាជិនំ ចុកោ ។
ពហុញ្ចំ មូលដលំ	ភក្ខោ ចាយំ អនប្បកោ
តតោ ឧបខ្យំ ទស្សាមិ	មក្កំ មេ ទេថ យាចិតា ។
រាជបុត្តិ ច នោ មាតា	រាជបុត្តោ ច នោ បិតា
ធម្មេន ភាតហេ ហោថ	មក្កំ មេ ទេថ យាចិតាតិ ។

ឱ ! អញអស្ចារ្យចម្លែកអ្វីមាល្លាយ ជ្រនីកក៏ជ្រុះរូតពីដៃ ភ្នែកខាងស្តាំអញក៏កម្រើកញឹក ។ ដើមឈើណាដែលធ្លាប់មានផ្លែ ជាពន្លឹក ក៏ប្រែខ្វែជាឥតផ្លែវិញ ឯអាកាសក៏ឯងដឹតអ័ព្វទិសា ហើយព្រះ នាងទ្រង់ព្រះកន្សែងបណ្តើរ ព្រះនេត្រាគយគន់មើលទៅព្រះអាទិត្យ ទ្រង់ព្រះចិន្តាថា «ឱ សុរិយាក៏រសៀលរៀលទន់ទាបទៅហើយ និមិត្ត ក៏កើតមានប្រាកដ បើដូច្នោះអញកុំនៅយូរឡើយ ត្រឡប់ទៅពីថ្ងៃ បន្តិចក៏បានអេះ» ។ ម្ល៉ោះហើយ ក្នុងព្រះរាជហឫទ័យនៃព្រះនាង តែងនឹងទ្រង់បារម្ភគិតជញ្ជឹងរំពឹងទៅក្សត្រទាំង ៣ ព្រះអង្គ ។ ព្រះ នាងទ្រង់ព្រះកន្សែងបំភ្លាងយាងព្រះបាទបណ្តើរ ព្រះនេត្រតែងនឹង ទ្រង់ធៀងមៀងមើលដោយនូវផ្លូវដំណើរ លុះដល់ទៅច្រកចង្អៀត

ស្រាប់ តែពើបពះប្រទះនឹងសត្វទាំងបី ក្រាបយកសិរសីប្រឈមមក
 កាន់ព្រះនាង ហើយគ្រហឹមគម្រាមដ៏មានស័ព្ទខ្លាំងខ្លាវ ញ័រទាំងប្រិថពី
 មុខគួរឱ្យអាសូរប្រណី សម្តេចព្រះនាងមទ្រើក្សត្រីក៏ទ្រង់ភ្ញាក់ភិតភាំង
 ស្រឡាំង កាំង តក់ស្លុត់លុតជង្គង់ចុះផ្ទះតម្រង់ព្រះស្មារតី សម្តេច
 ក្សត្រីព្រះនាងលើកព្រះហស្តទាំងពីរប្រណាម្យ ហើយមានព្រះបន្ទូល
 អង្វរលោមថា «បពិត្រអ្នកដ៏ជាត្រកូលរាជម្រឹគប្រសើរអើយ អ្នកហោង
 មានប្បទិដ្ឋានុភាពក្រៃលែង ម្រឹគសត្វចតុប្បាទទាំងឡាយនៅនាភ្នំគីរី
 វង្សតនេះ អ្នកតែងមានមេត្តាដល់យើង ។ រឺព្រះបាទស្រីវេស្សន្តរបវររាជ
 ត្រកូល ចូលមកកសាងព្រះផ្នួសបួសជាតាបស មានតែខ្ញុំជាសិស្សមក
 នៅប្រណិប័តន៍សព្វថ្ងៃ ឥឡូវនេះជួបវេលាវិកាលនឹងសោយផលា-
 ហារ អញខ្ញុំនឹងនាំទៅថ្វាយព្រះអង្គនាព្រះបរមសាលា ក៏សូមអម្ចាស់
 ទាំងឡាយ អ្នកមេត្តាបើកផ្លូវឱ្យអញខ្ញុំ ទៅព្រះជីវិតកាលឥឡូវនេះឯង
 ហោង» ។

រឺសត្វទាំងបី កាលណាបើព្រះសវនីយ៍ព្រះនាងអង្វរ
 ប៉ុន្មាន ។ ក្តី មិនអាចដើម្បីនឹងបើកផ្លូវឱ្យឡើយ ហើយរឺងធ្វើជាគម្រាម

នោះមហិមាក្រៃពេក ។ វិព្រះនាងមន្រ្តីយល់សត្វទាំងបីគម្រាមដូច្នោះ
 ហើយ ដ៏មានព្រះអង្គនោះញ័ររន្ធត់ រមិលរកផ្លូវនឹងគេចរត់ជៀសចេញ
 ពុំបានឡើយ ហើយព្រះនាងទ្រង់ព្រះកន្សែង គិតក្រែងម្រឹកទាំងបី
 បៀតបៀនឱ្យក្សិណក្ស័យព្រះជន្មា សមព្រះរាជស្វាមីនូវព្រះរាជបុត្រ
 ទាំងពីរនឹងកំព្រា ទើបព្រះនាងទ្រង់ព្រះកន្សែងពិលាបថា «ឱអម្ចាស់ខ្ញុំ
 អើយ ចាប់ដើមតាំងអំពីខ្ញុំបានមកជាបាទបរិចារិកា បំរើព្រះអង្គកាល
 គង់នៅនគរនាយឡើយ អម្ចាស់រែងតែងទ្រង់ព្រះមេត្តាអញខ្ញុំមន្រ្តី មិន
 ឱ្យអន់អាក់ថ្នាក់ចិត្តឡើយ លុះចេញចាករាជសម្បត្តិទាំង ៤ ព្រះអង្គ
 មកគង់នៅនាព្រៃភ្នំគិរីវង្សតបពិតនេះ អញខ្ញុំតែងនឹងស្វែងរកផ្លែឈើ
 បម្រើតែសព្វថ្ងៃ ឥតបីមានភ័យភិតគិតក្រែងសត្វម្រឹកបក្សីឯណាមួយ
 នឹងមកបៀតបៀននោះឡើយ ។ អម្ចាស់ខ្ញុំអើយ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំអម្ចាស់
 មានភ័យនឹងព្រះរាជម្រឹកទាំងបី មកខាំងរាំងផ្លូវនឹងទៅពុំរួចឡើយ ថា
 បើអម្ចាស់ប្រាបជាខ្ញុំមានភ័យហើយ សមស្តេចនឹងមកអង្វររាជម្រឹក
 ទាំងបី ឱ្យខ្ញុំបានទៅយល់កូនខ្ញុំទាំងពីរមិនទេឡើយ ។ ឱ អម្ចាស់ខ្ញុំ
 អើយ បើឥតនឹងខ្ញុំហើយ នរណាឡើយនឹងប្រណិប័តន៍ ។ ឱ អម្ចាស់ខ្ញុំ

អើយ វេលាថ្មារនេះហើយ ព្រះអង្គវែងសោយផលាហារត្រអាលនឹង
 បុត្រទាំងពីរ ។ ឱកូនសំឡាញ់ទាំងពីរអើយ ថ្ងៃល្ងាចត្រជាក់ថ្មារនេះ
 ហើយ អ្នកតែងនឹងបណ្តើរគ្នាមកលេងឯក្រៅ ចាំមើលផ្លូវម្តាយ បើបាន
 ឃើញជាក់ជាម្តាយហើយ សឹងរត់ពីចម្ងាយប្រណាំងប្រដែង ប្រកៀក
 ប្រកៀងមកទទួលម្តាយសព្វថ្ងៃ ។ ឱ កូនសំឡាញ់ទាំងគូអើយ កាល
 បើម្តាយបានយល់សួនសម្លាញ់ រត់ប្រដេញគ្នាមកកាន់ម្តាយ រឺទុក្ខផង
 ទាំងឡាយ ក៏រសាយរលាយបាត់អស់ ទោះសេចក្តីនឿយព្រួយក្តៅ
 ក្រហាយនឿយហាត់ ក៏បាត់ទៅឯង ហើយម្តាយម្តីម្តាដាក់អម្រែកចេញ
 ពីស្មា ដៃស្រវាឱបអ្នកទាំងពីរ រឺនាងស្រីក្រស្នាកូនពៅពុំងា តែងនឹង
 ស្រវាឱបម្តាយ ស្រដីនិយាយតាមដោយភាសាជាក្មេង ហើយសូម
 ដោះបៅ រឺចៅជាលីកូនប្រុសពិសី វែងតែងនឹងស្រដីនិយាយនឹងម្តាយ
 ហើយប្រវារកផ្លែឈើឯណាទុំ ។ ល្អ ហើយបរិភោគបំភ្លាង ដៃម្ខាង
 បង្អួតបង្អួន កូនអើយឥឡូវនេះ សមអ្នកចេញមកមើលផ្លូវម្តាយដឹង
 អើយ បើយល់បាត់ពន់វេលា កាលពុំឃើញម្តាយឡើយ សមអ្នកនឹង
 ស្រែកយំ នាំគ្នាចូលទៅកាន់ព្រះអាស្រមបទបរមសាលា នឹងអង្វរព្រះ

វររាជបិតាថា អ្នកម្តាយខ្ញុំបាត់ពន់វេលាកាល សូម្បីព្រះវររាជបិតា នឹង
បបក់ព្រលឹងបបោសដាត់ផងធ្វើលី ហើយល្ងង់លោមឱ្យបរិភោគនូវផ្លែ
ឈើ មើមឈើ អម្បាលដែលសំណល់សល់នៅនោះហើយ អ្នកក៏នៅ
តែយំជាទុក្ខខ្សឹកខ្សួល រអាក់រអួលក្នុងឱរា លុះត្រាតែនឿយហើយផ្លុំ
លក់ទៅហោង ។

អថ តយោ ទេវបុត្តា វិទេវបុត្រទាំង ៣ អង្គ ដែលនិម្មិតអាត្មា
ជាសត្វទាំង ៣ កាលបើគន់មើលពេលវេលាដឹងថា ឥឡូវនេះ ជា
វេលាសមគួរនឹងបើកផ្លូវឱ្យព្រះនាងហើយ ទើបនាំគ្នាក្រោកដោះឡើង
ហើយគេចជៀសចេញពីផ្លូវនោះទៅ ។

តមត្ថំ បកាសេន្តោ សត្តា អាហា ។ វិអាថិធម័ងណាពុំទាន់
ប្រាកដ បទព្រះបាលីឯណាពុំទាន់ចែងច្បាស់ លុះព្រះបានត្រាស់
ហើយ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលសូត្រសាជាបាទព្រះគាថាទាំងឡាយ
ដូច្នោះ ៖

តស្សា លាលប្បមាធាយ ពហំ ការុញ្ញសញ្ជិតំ
សុត្វា នេលបតី វាចំ វាណ្ណា បន្តា អបក្កមុត្តិ ។

ភិក្ខុវេ ម្នាលសង្ឃដ៏ទ្រង់នូវ សីល សមាធិ បញ្ញា រឺទេវ-
 បុត្រទាំង ៣ អង្គ ដែលទ្រង់និម្មិតជាសត្វទាំង ៣ កាលណាបើបាន
 ស្តាប់ព្រះសវនីយ៍ព្រះនាងមទ្រី មានព្រះបន្ទូលអង្វរសូមផ្លូវជាច្រើន
 ដងច្រើនគ្រា ហើយដល់វេលាវិកាលផង ។ ឯថ្ងៃដែលព្រះបរមពោធិ
 សត្វឱ្យទានព្រះរាជកុមារនោះ ជាថ្ងៃពេញបូណ៌មីឧបោសថ ចូលជា
 ព្រះអាទិត្យអស្តង្គតផុតរស្មីទៅហើយ ព្រះចន្ទ្ររង្សីក៏រឿងរះ ស្រឡះ
 ពពកមកពីបូព៌ាទិស ដ៏មានអស់ពពួកតារាហៃហាមចោមរោមជាបរិវារ
 យល់កាលសមគួរនឹងបើកមាគ៌ាឱ្យព្រះនាង ទើបនាំគ្នាជៀសចេញ
 ទៅកាន់ឋានវិមានអាត្មាទីទៃ ៗ វិញហោង ។

ឥមម្ហី នំ បទេសម្ហី	បុត្តកា បំសុកុណ្ឌិតា
បច្ចុក្កតា មំ តដ្ឋន្តិ	វច្ឆា ពាលាវ មាតវំ ។
ឥមម្ហី នំ បទេសម្ហី	បុត្តកា បំសុកុណ្ឌិតា
បច្ចុក្កតា មំ តដ្ឋន្តិ	ហំសារុបរិបលូលេ ។
ឥមម្ហី នំ បទេសម្ហី	បុត្តកា បំសុកុណ្ឌិតា
បច្ចុក្កតា មំ តដ្ឋន្តិ	អស្សមស្សាវិទូរតោ ។

តេ មិកា វិយ ឧក្កណ្ណា

អាណន្ទិដោ បមុទិតា

ត្យដ្ឋ បុត្តេ ន បស្សមិ

ឆតិសីវ មិកី ឆាបំ

ឱហាយ បុត្តេ និក្ខម្ម

ត្យដ្ឋ បុត្តេ ន បស្សមិ

ឥទំ នេសំ បរក្កន្តំ

ចិតកា បរិកិណ្ណាយោ

ត្យដ្ឋ បុត្តេ ន បស្សមិ

វាលុកាយបិ ឱកិណ្ណា

សមន្តាមភិដារន្តិ

យេ មំ បុរេ បច្ចុទេន្តិ

ត្យដ្ឋ បុត្តេ ន បស្សមិ

ឆតិសីវ មិកី ឆាចា

ទូរេ មំ បជិវិលោកេន្តិ

សមន្តាមភិដារិដោ

វត្តមាដាវ កម្មរេ

ជាសី កណ្ណាទិទំ ចុកោ ។

បក្ខី មត្តាវ បញ្ចរា

សីហីវាមិសតិទ្ធិដី

ជាសី កណ្ណាទិទំ ចុកោ ។

នាកានមិវ បព្វតេ

អស្សមស្សវិទូរតោ

ជាសី កណ្ណាទិទំ ចុកោ ។

បុត្តកា បំសុកុណ្ឌិតា

តេ ន បស្សមិ ដារកេ ។

អរញ្ញា ទូរមាយតី

ជាសី កណ្ណាទិទំ ចុកោ ។

បច្ចុក្កន្ធាន មាតវំ

តេ ន បស្សមិ ដារកេ ។

ឥនព្វា នេសំ កីឡុនំ
 ត្យជ្ជ បុត្តេ ន បស្សមិ
 ថនា ច មយ្ហ មេ បូរា
 ត្យជ្ជ បុត្តេ ន បស្សមិ
 ឧច្ចុដ្ឋេមេកោ វិចិនតិ
 ត្យជ្ជ បុត្តេ ន បស្សមិ
 យស្សា សាយណ្ណាសមយំ
 ឧច្ចុដ្ឋេ មេ វិត្តន្តិ
 អយំ សោ អស្សមោ បុព្វេ
 ត្យជ្ជ បុត្តេ អបស្សន្យា
 កិមិទំ អប្បសន្ទោរ
 កាគោលាបិ ន វស្សន្តិ
 កិមិទំ អប្បសន្ទោរ
 សកុណាបិ ន វស្សន្តិ

បតិទំ បណ្ណុវេលុវំ
 ជាលី កណ្ណាជិនំ ចុកោ ។
 ឧរោ ច សម្មទាលតិ
 ជាលី កណ្ណាជិនំ ចុកោ ។
 ថនោ មេការ លម្ពតិ
 ជាលី កណ្ណាជិនំ ចុកោ ។
 បុត្តកា បំសុកុណ្ឌិតា
 តេ ន បស្សមិ ទារកេ ។
 សមន្ទោ បដិកាតិ មំ
 ភមតេ វិយ អស្សមោ ។
 អស្សមោ បដិកាតិ មំ
 មតា មេ នូន ទារកា ។
 អស្សមោ បដិកាតិ មំ
 មតា មេ នូន ទារកាតិ ។

ព្ធជំកាលនោះ ព្រះនាងមទ្រីក្សត្រីប្រសើរ ព្រះនាងយល់
 សត្វទាំង ៣ អន្តរធានបាត់ទៅហើយ ព្រះនាងត្រេកអរម្នីម្នា ប្រវាចាប់

បានដងវែកដាក់លើព្រះអង្សា ព្រះនាងលីលាមកដោយពន្លឺព្រះចន្រ្ទ
 លុះព្រះនាងយាងទៅដល់ឋានចង្ក្រមណ៍ យល់ស្ងាត់ច្រៀបជ្រងំក្រែ
 ពេក ប្លែកនឹងសព្វថ្ងៃ ព្រះនាងក៏អូលអាក់ក្នុងព្រះហឫទ័យ ទ្រង់ព្រះ
 កន្សែងថា៖ «ឱឋានទីនេះហើយ កូនស្នូនសម្លាញ់ម្តាយទាំងពីរ តែង
 នៅលេងធូលីដី ឈរចាំមើលផ្លូវម្តាយមកពីព្រៃ បើឃើញម្តាយមកពី
 ចម្ងាយ ក៏ម្នីម្នាវត់ទៅទទួលម្តាយ បីដូចកូនគោរត់រកមេវា ពុំនោះសោត
 បីដូចកូនហាង្សនៅលើកក់រង់ចាំមើលផ្លូវមេវា ឱកូនពុំជាម្តាយអើយ អ្នក
 ទាំងពីរតែងមកឈរចាំទទួលម្តាយនៅជិតព្រះអាស្រម ។ សព្វថ្ងៃមក
 ម្តាយធ្លាប់ឃើញកូនស្នូនទាំងពីររត់មកទទួល មានអាការវឹករាយ
 សប្បាយចិត្ត រត់រលះរលាំងនៅជុំវិញខ្លួនម្តាយ បីដូចកូនម្រឹគរត់ឆ្លេឆ្លា
 នៅជុំវិញមេវា មកថ្ងៃនេះ ម្តាយមិនបានឃើញបាជាលី និងមេក្រស្នា
 កូនស្នូនទាំងគូរបស់ម្តាយឡើយ ។ ម្តាយនេះ លះបង់កូនទាំងពីរ
 ចេញទៅស្វែងរកអាហារ ឧបមាបីដូចមេពពៃ ឬមេម្រឹគ ឬមេបក្សី
 លះបង់កូនខ្ចីឱ្យនៅក្នុងសំបុក ពុំនោះសោត បីដូចមេសិង្គដែលមាន
 ចិត្តអន្ទះអន្ទែង ចេញទៅស្វែងរកអាហារ លះបង់កូនតូច ។ ហើយខ្លួន

ឯងចេញទៅរកស៊ី ។ នេះហើយជាស្នាមជើងដែលកូនទាំងពីររត់លេង
 បន្លែងគ្នា មានស្នាមប្រាកដដូចជាស្នាមសត្វហត្ថិលិង្គនៅក្នុងច្រកភ្នំក្នុង
 រដូវភ្លៀងនេះ ជាគំនរខ្សាច់ដែលអ្នកទាំងពីរជញ្ជូនមកពូនលេរោយ
 រាយនៅជិតព្រះអាស្រម ថ្ងៃនេះម្តាយមិនបានរីករាយសប្បាយចិត្ត
 ត្បិតបាត់មុខអ្នកទាំងពីរទៅ ។ សព្វថ្ងៃមកនោះ កូនស្នូនទាំងគូ ទុកជា
 ប្រឡាក់ដីខ្សាច់និងផង់ធ្នូលីដី គ្រាន់តែក្រឡេកឃើញម្តាយមកពីព្រៃ ក៏
 រត់មកទទួលម្តីម្តាយ ថ្ងៃនេះម្តាយស្រងេះស្រងោចខ្លោចចិត្ត ត្បិតបាត់មុខ
 កូនទាំងគូទៅ ។ សព្វថ្ងៃមក កូនស្នូនតែងចាំទទួលម្តាយ ដែលត្រឡប់
 មកពីព្រៃឆ្ងាយ ថ្ងៃនេះម្តាយមិនបានឃើញមុខជាលីមេក្រស្នា កូនទាំង
 ពីរឡើយ ។ សព្វថ្ងៃមក កូនស្នូនតែងចាំមើលផ្លូវម្តាយបីដូចកូនពពែ ឬ
 កូនម្រឹតដែលងើបរកមេវា ថ្ងៃនេះម្តាយមិនបានឃើញមុខកូនទាំងពីរ
 ឡើយ ។ ឱ នេះនៃផ្លែញ្ជៅទុំសម្បុរដូចមាស កូនស្នូនម្តាយធ្លាប់បីលេង
 ម្តេចក៏មកធ្លាក់ខ្ចាត់ខ្ចាយនៅទីនេះ។ ឱដោះម្តាយទាំងគូពោរពេញទៅ
 ដោយទឹកដោះ ដើមទ្រូងម្តាយស្ទើរប្រេះធ្លាយ ។ អ្នកណាអើយនឹងមក
 ប្រទាញប្រទង់ជាយសំពត់ម្តាយ អ្នកណាអើយនឹងមកចាប់អង្កែល

ដោះម្តាយ (សុំដោះចៅ) វេលាល្ងាចកូនសួនតែងប្រឡាក់ដីខ្សាច់
ស្រម៉ក រត់មកចាប់ទាញដោយសំពត់ម្តាយ ថ្ងៃនេះមិនបានឃើញមុខ
សួនឡើយ ។ កាលពីមុនមក ព្រះអាស្រមនេះប្រាកដដូចជាមានតូរ្យ
តន្ត្រីមហោស្រព ថ្ងៃនេះម្តាយមិនបានឃើញមុខកូនកំសត់ ទើប
ប្រាកដដូចអកាលវិលនៃប៉ែនព្រមរសួនឆ្នាំង ឱព្រះអាស្រមបទ ម្តេចក៏
ស្ងប់ស្ងាត់អ្វីម៉្លេះ សូម្បីសត្វតាវៅ និងហ្វូងសត្វស្លាបក្នុងព្រៃស្តុក ក៏មិន
មានយំរងាររកគ្នាសោះឡើយ កូនសម្លាញ់ម្តាយប្រហែលជាស្លាប់
បាត់បង់ទៅហើយដឹងអើយ ! ។

សម្តេចព្រះនាងមន្រី ទ្រង់ព្រះកន្សែងពិលាបសោយសោក
អាមោក្ខពេកក្រៃ ទើបទ្រង់ព្រះចិន្តាថា ក្រែងចៅជាលីនិងមេក្រសួរ
ទៅនៅឯព្រះវររាជបិតា ទើបព្រះនាងលីលាទៅកាន់ព្រះអាស្រមបរម
សាលា ដាក់អម្រែកពីព្រះអង្សា ទតឃើញព្រះពោធិសត្វ គង់ស្ងៀម
មិនមានព្រះវាចា ទាំងមិនបានឃើញព្រះរាជឱវសព្រះរាជធីតា ក្នុង
សំណាក់ព្រះមហាសត្វឡើយ ទើបព្រះនាងលុតជង្គង់លើកកម្បង់
អញ្ជូលីប្រណម្យដាក់លើព្រះសិរសា ហើយដណ្តឹងព្រះបរមពោធិសត្វ

ដោយបាទព្រះគាថាដូច្នោះ ៖

កិមិទំ តុណ្ហិក្ខតោសិ

អបិ រត្តេវ មេ មនោ

កាកោលាបិ ន វស្សន្តិ

មតា មេ នូន ទារកា ។

កិមិទំ តុណ្ហិក្ខតោសិ

អបិ រត្តេវ មេ មនោ

សកុណាបិ ន វស្សន្តិ

មតា មេ នូន ទារកា ។

កច្ចិ នុ មេ អយ្យបុត្ត

មិតា ខាទីសុ ទារកេ

អរញ្ញេ ឡិវិណោ វិរេនេ

កេន នីតា មេ ទារកា ។

អាទុ តេ បហិតា ទូតា

អាទុ សុត្តា បិយំ វេនា

អាទុ ពហិ នោ និក្ខត្តា

ទិទ្ធាសុ បសុតា នុ តេ ។

នេវាសំ កេសា ទិស្សន្តិ

ហត្តទាទា ច ជាលិណោ

សកុណានញ្ច ឱទាតោ

កេន នីតា មេ ទារកាតិ ។

បពិត្រព្រះរាជស្វាមីអម្ចាស់ខ្ញុំអើយ ហេតុអ្វីក៏ទ្រង់គង់ស្ងៀម
ទ្រមីងពុំមានព្រះបន្ទូល ចិត្តអញខ្ញុំញាប់ញ័រចម្របប្របំដូចក្នុងកាលយប់
ដែលបានយល់សប្តិឃើញនិមិត្តអាក្រក់អប្រិយ សូម្បីក្អែកព្រៃនិងសត្វ
បក្សាបក្សី ក៏មិនឮសូរយំរងាវ កូនកំសត់របស់អញខ្ញុំ ប្រហែលជា

ស្លាប់បាត់បង់ទៅទេដឹងអើយ ។ បពិត្រព្រះអយ្យបុត្តជាម្ចាស់អើយ ឬ
 មួយម្រឹកសាហារយង់យ្នុងពាំនាំកូនអញខ្ញុំ យកទៅស៊ីហើយ ឬមួយ
 មានអ្នកណាមួយនាំចូលទៅក្នុងព្រៃជ្រៅ ឬនាំចូលទៅក្នុងវាលធំដាច់
 ស្រយាលដឹងអើយ ឬមួយព្រះអង្គយល់ចៅជាលីចេះសំដីនិយាយ
 ពីរោះស្តាប់ ហើយទ្រង់ចាត់ប្រើឱ្យធ្វើជារាជទូត ទៅកាន់សំណាក់ព្រះ
 រាជអយ្យកោងជេតុត្តរនគរ ឬមួយកូនសំឡាញ់ទាំងគូ ចូលទៅផ្ទំលក់
 ខាងក្នុងបណ្ណសាលា ឬមួយនាំគ្នាដើរទៅលេងខាងក្រៅបណ្ណសាលា
 សូមព្រះអង្គទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ប្រាប់អញខ្ញុំមទ្រី ឱ្យបានដឹងផង
 សោះសង្ស័យ សូម្បីតែសរសៃព្រះកេសានិងព្រះហស្ត ព្រះបាទរបស់
 កូនសួនសម្លាញ់ម្តាយទាំងពីរក៏មិនប្រាកដ ឬមួយសត្វហត្ថីលិង្គស-
 កុណាជាតិឯទៀត ។ ឆាប់ពាំនាំយកទៅបរិភោគ្តា អញខ្ញុំសូមទូលសួរ
 ព្រះអង្គ តើនរណានាំយកកូនខ្ញុំទាំងគូទៅបាត់ទៅ ? ។

សូម្បីសម្តេចព្រះនាងមទ្រី ក្រាបទូលដណ្តឹងសួរប៉ុន្មាន ។
 ក្តី ព្រះមហាសត្វនឹងមានព្រះបន្ទូលតបទៅដល់មួយព្រះឱស្ននោះគ្មាន
 ឡើយ ម្ល៉ោះហើយ ព្រះនាងវែងជាទុក្ខត្រួតថែមជាទ្វេភាព ទើបក្រាប

បង្គំទូលសួរតទៅទៀតថា បពិត្រព្រះសម្មតិទេព ចុះហេតុអ្វី ក៏ព្រះអង្គ
មិនមានព្រះបន្ទូលនឹងអញខ្ញុំ ។ មានទោសកំហុសដូចម្តេច ។ ហើយ
ព្រះនាងក្រាបទូលដោយបាទព្រះគាថាដូច្នោះថា ៖

ឥទំ តតោ ទុក្ខតរំ	សស្សិវិទ្ធោ យថា វណោ
ត្យជ្ជ បុត្តេ ន បស្សាមិ	ជាសី កណ្ណាធិនំ ចុតោ ។
ឥទំបិ ទុតិយំ សស្សំ	កម្មេតិ ហទយំ មម
យញ្ច បុត្តេ ន បស្សាមិ	តូញ មំ នាភិភាសសិ ។
អជ្ជ ចេ មេ ឥមំ វត្ថី	រាជបុត្ត ន សំសសិ
មញ្ញោ ឱក្កន្តសន្តំ មំ	ចាតោ ទក្ខសិ នោ មតន្តិ ។

បពិត្រព្រះរាជស្វាមីជាអម្ចាស់អើយ វិទុក្ខអញខ្ញុំគ្រានេះវែង
ធ្ងន់ពន់ប្រមាណ ជាងទុក្ខដែលគេបំបរបង់មកនៅព្រៃភ្នំនេះទៅទៀត
ព្រោះបាត់បង់ខានយល់មុខកូនទាំងពីរ គឺចៅជាលីនិងមេក្រស្នា តែ
គឺមោះគ្រាន់អធ្យាស្រ័យ ឯព្រះអង្គពុំមានព្រះបន្ទូលផងនេះ ជាទុក្ខ
ធ្ងន់ពន់ពេកក្រៃ ហាក់ដូចជាព្រះអង្គយកភ្លើងមកដុតអញខ្ញុំ ដែល
កំពុងមានភ្លើងឆេះស្រាប់ហើយ ពុំនោះសោត បីដូចទ្រង់យកដំបង

វាយថែមនូវអញ្ញខ្ញុំ ដែលធ្លាក់ចុះមកពីចុងភ្នែក ឬបីដូចទ្រង់យក
 ព្រួញចាក់ថែម លើដំបៅដែលឈឺផ្សារ ។ បេះដូងរបស់អញខ្ញុំនេះ
 ញាប់ញ័រចំប្រប់ និងឈឺក្តៅផ្សារ គួរនាបីដូចអ្នកយកកាំទ្រាបលាប
 អាសិរពិសចាក់តម្រង់ត្រង់លើថ្លើមជម្ងឺ ថ្ងៃនេះអញខ្ញុំក្តៅចិត្តខ្លោចផ្សារ
 ត្បិតមិនបានឃើញមុខចៅជាលីនិងមេក្រសួរ ថែមទាំងព្រះអង្គពុំមាន
 ត្រាស់ព្រះវាចានឹងអញខ្ញុំផងសោះ ទុក្ខនេះរឹងធ្ងន់ក្រែលែង ។ បពិត្រ
 ព្រះរាជស្វាមីអម្ចាស់ខ្ញុំអើយ ប្រសិនបើក្នុងយប់នេះ ពុំទ្រង់មានព្រះ
 បន្ទូលប្រាប់ហេតុដល់អញខ្ញុំទេ មុខជាព្រឹកស្អែកនេះ ព្រះអង្គនឹងទត
 ឃើញអញខ្ញុំក្សិណក្ស័យជីវិតិន្ទ្រិយបាត់បង់ទៅទៀងប្រាកដហោង ។

អថ មហាសត្តោ កាលនោះ ព្រះមហាសត្វទ្រង់ព្រះ
 សណ្តាប់ព្រះនាងមន្រី ទ្រង់ព្រះកន្សែងថ្លែងព្រះពិលាប ព្រះអង្គមាន
 ព្រះរាជហឫទ័យអាណិតអនាថមហិមា ទើបទ្រង់ព្រះចិន្តាថា បើអញ
 នៅតែស្ងៀមដូច្នោះ សមព្រះនាងនឹងបែកថ្លើមក្ស័យជីវិត ប្រាកដពុំ
 ខាន ។ បើដូច្នោះ គួរអញនិយាយសំដីអ្វីឱ្យឈឺចិត្ត ទើបនឹងស្រោក
 ស្រាលស្រយាលទុក្ខបានខ្លះ មានតែអញធ្វើជាស្រដី នូវពាក្យប្រថៃ

ប្រថុណ្ណ ទ្រគោះរឹងរូសប្រឈ្នោះផងទើបនឹងឈឺចិត្ត ។ ទ្រង់ព្រះចិន្តា
ស្រេចហើយ ទើបស្តេចបែរព្រះភក្ត្រមកកាន់ព្រះនាងមទ្រី ធ្វើជាទ្រង់
ខ្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា ៖

ននុ មន្ទី រាហេហា រាជបុត្តិ យសស្ស៊ីជី
ចាតោ ភតាសិ ឧញាយ តិមិទំ សាយមាភតាតិ ។

ឱមទ្រីនាងអើយ បងអរគុណនាងដែលយកចិត្តឈឺឆ្កាល
សង្វាតលះបង់ព្រះញាតិវង្សា លីលាមកនៅបំរើប្រណិប័តន៍តែសព្វថ្ងៃ
នាងសោតជាត្រកូលក្សត្រ ដ៏ទ្រង់នូវរូបឆោមលោមពណ៌សម្បុរល្អិត
ល្អប្រពៃហៅបញ្ចពិធកល្យាណី ជាស្ត្រីឧត្តមសមនូវនរលក្សណ៍ គន់
ទៅមុខមានស្រីស្ងួស្តី មាត់ប្រិមប្រិយ កាលបើស្រដីមុខគួរឱ្យចង់ស្តាប់
ទ្រង់នូវរូបល្អចំណាប់គាប់ចិត្តអ្នកផងៗ បានយល់ហើយ គួរឱ្យពិតពិល
រមិលមើលថាជាស្ត្រីប្រសើរ នាមនាងមទ្រីជាអគ្គមហេសីល្បីឮទូទ័រ
ប្រាកដ ពីមុនមក បងវែងគិតថា នាងមានកិរិយាមារយាទក្នុងជាតិនេះ
នឹងបានជាគូសាងសម្ភារបារមីទៅព្រះអនាគតកាល ទុកចិត្តស្ម័គ្រស្មាល
បណ្តែតបណ្តោយឱ្យត្រអាលតាមចិត្តសប្បាយ ពុំដឹងជានាងមានកល

ឧបាយលែបខាយធ្វើឱ្យសប្បាយភ្លេចស្មារតី ។ មទ្រីអើយ នរណា
 ឡើយនឹងទៅយល់ក្នុងព្រៃ មួយសោត ក្នុងព្រៃពុំដែលស្ងាត់ សឹងមាន
 មនុស្សម្នារវិជ្ជាធរ ព្រានព្រៃយោគាវចរតាបសប្បសី អម្បាលចិត្ត
 នៅនាលោកិយពុំទាន់លុះមគ្គផល កាលបើយល់រូបនាងមទ្រីនេះដើរ
 តែម្នាក់ឯង វានឹងមិនកោតក្រែងនរណាឡើយ វានឹងល្ងង់លោមស្រដី
 តាមភាសាលោកិយប្រពៃណីនោះ លុះថ្ងៃល្ងាចត្រជាក់ ទើបនាងរក
 បេះផ្លែឈើ បានដាក់ក្នុងកញ្ជើហើយចេញមក ។ មួយសោត រឺអស់
 ផ្លែឈើសារពើផង ក៏សឹងមានដេរដាសពុំសូវក្រពេកទេ ហើយមាន
 ពុំឆ្ងាយ ទៀបៗ នៅអាយក៏សឹងមានអក្ខោ ទន្លាប់ ដង្កោ គុយ
 ស្វាយ ចេក អំពៅ ញៅទាំងឡាយ ក៏សឹងមានទៀបឋានព្រះអាស្រម
 គួរគិតបារម្ភមកកាន់កូន រៀសរវាំងក្រែងស្រែកទឹកឃ្លានបាយ ក្រែង
 ភ័យអន្តរាយអ្វីមួយកើតមាន ក៏នឹងបានដឹងបានឮ នេះមិនគិតដូច្នោះ
 ឡើយ ព្រងើយកន្តើយ ដើរត្រាច់ទៅលេងក្រសាលសប្បាយក្នុងព្រៃ
 ឆ្ងាយ គ្យិតផ្លែឈើទៀងនៅអាយ ពុំសូវមានឱជារស ទៅឆ្ងាយនោះវា
 សប្បាយ ផ្លែឈើទាំងឡាយ ទំនើងតែនឹងក្រសាលតាមដោយនូវ

ចំណង់ចិត្តនាង យប់អាធ្រាត្រងងឹត ទើបមកដោយនូវពន្លឺរស្មីព្រះចន្ទ
 ហើយមកដណ្តឹងសួររកកូន, កូនតើនរណាដឹងជាទៅឯណា នៃមន្ត្រី
 អើយ ធម្មតាស្រីទាំងឡាយ ទោះមានប្តីមានកូន ថាបើមានបើទៅទីឯ
 ណាមួយយូរបន្តិច គេវែងនឹកមកកូនមកប្តីគេខ្លះ នេះម្តងម្តេចឡើយ
 មន្ត្រីនាងអើយ នឹងតែនឹងអាលចូលព្រៃ អំពីព្រឹករលះរលាំងភ្លេចភ្លាំង
 ស្មារតី ឯកូននិងប្តីនៅឯក្រោយ នាងមិនមានចិត្តគិតនឹកដល់តិចឡើយ
 ទាំងនេះហេតុតែនាងយល់បងនេះ បុណ្យតិចចាករាជ្យសម្បត្តិ ព្រាត់
 អំពីព្រះញាតិវង្សសេនាទាហានគ្មានឡើយ ហើយមកនៅក្នុងព្រៃទ្រង់
 ផ្លូសបូសជាតាបសឥសី នឹងស្រដីខាងឯអាណាចក្រពុំបាន ទើបនាង
 មន្ត្រីហ៊ានធ្វើដូច្នោះ ទាំងនេះទាំងនោះ ហេតុតែកម្មបងឯងមានមកពី
 ព្រេង នឹងស្រដីថាអ្វីពុំបានឡើយ ។

បពិត្រអើយ រឺព្រះបរមពោធិសត្វ ចាប់ដើមអំពីប្រសព្វនឹង
 ព្រះនាងមន្ត្រី សោយរាជ្យសម្បត្តិលុះខ្ចាត់មកនៅព្រៃគិរីវង្សតបពិតនេះ
 នឹងដែលមានព្រះបន្ទូលអ្វីជាថ្នាំងថ្នាក់ អាក់ព្រះរាជហឫទ័យព្រះនាង
 ដល់ម្តងនោះពុំមានឡើយ ហើយព្រះនាងមន្ត្រីសោត នឹងដែលធ្វើអ្វី

ឱ្យសៅហ្មងឆ្គងនឹងព្រះរាជហឫទ័យនោះគ្មានឡើយ ។ ព្រះអង្គមាន
 ព្រះបន្ទូលត្រាស់បន្តថា ចិត្តលោកិយអម្បាលណោះ ហេតុប្រយោជន៍
 នឹងឱ្យព្រះនាងស្រាក់ស្រាន្តរសាយព្រះសោកបុគ្គវិយោគ ព្រាត់ប្រាស
 ចាកពីឱរា លុះស្តេចមានព្រះបន្ទូលនូវប្រការអម្បាលណោះហើយ
 ទើបស្តេចធ្វើជាខ្ចាស់ ឱនព្រះភក្ត្រដាក់ព្រះនេត្រ ប្រែព្រះចិដ្ឋិឱ្យព្រះ
 នាង ហើយផ្គត់ព្រះភ្នែកពែនព្រះបាទស្ងៀមនៅ ។

រឺសម្តេចព្រះនាងមន្រី កាលបើព្រះស្វាមីមានព្រះបន្ទូល
 ដូច្នោះហើយ ព្រះនាងលុតព្រះជង្គង់ លើកកំបង់អញ្ជូលិករប្រណាម្យ
 ឱនព្រះសិរសាចុះ ទទួលយល់ហាក់គ្រាន់ធ្ងរក្នុងព្រះឱរា អម្បាលទុក្ខ
 ខ្លោចផ្សាស្រយាលគ្រាន់អធ្យោគ ព្រះសំណោកនោះគ្រាន់រសាយ
 ហើយ ព្រះនាងក្រាបទូលថា ៖

ននុ ត្នំ សទ្ធមស្សោសិ	យេ សវំ វាតុមាភតា
សីហស្ស វិនទន្តស្ស	ព្យក្សស្ស ច និក្ខជិតំ ។
អហុ បុព្វនិមិត្តំ មេ	វិចរន្ត្យា ព្រហារនេ
ខណ៌ត្តោ មេ ហត្តា បតិតោ	ឧត្តិវញ្ញាបិ អំសតោ ។

តនាហំ ព្យត្តិតា ភីតា	បុទុំ កត្វាន អញ្ចលី
សព្វា ទិសា នមស្សិស្សំ	អបិ សោត្តិ ឥតោ សិយា ។
មា ហោវ ជោ វាជបុត្តោ	ហតោ សីហោន ទីបិណ
នារកា វា បរាមជ្ជា	អច្ចកោកតវច្ឆិកិ ។
សីយោ ព្យត្រ្យោ ច ទីបិ ច	តយោ វាណ្ណា វនេ មិកា
តេ មំ បរិយារុំ មត្តំ	តេន សាយម្ហិ អាភតាតិ ។

បពិត្រព្រះរាជស្វាមី អម្ចាស់វិសេសខ្ញុំអើយ ចាប់ដើមអំពី
អញខ្ញុំមកនៅជាបាទបរិចារិកាបម្រើ ពុំដែលបានធ្វើឱ្យសៅហ្មងឆ្គងនឹង
ព្រះនេត្រ ទាស់ព្រះរាជហឫទ័យដល់ម្តងសោះឡើយ ក៏ហេតុតែកម្ម
អញខ្ញុំបានធ្វើអំពើពុំគាប់ពីមុនមក ដល់ឥឡូវនេះ នាំឱ្យអញខ្ញុំនេះ
ទាស់ឆ្គាំឆ្គងនឹងព្រះរាជហឫទ័យ រឺទោសានុទោសផងទាំងពួង អញខ្ញុំ
សូមទទួលទុកលើសិរសា សូមទ្រង់ព្រះករុណាអត់ទោសបានម្តង ។
មួយសោត អញខ្ញុំបានជាបាត់យូរដល់ម៉្លេះនេះ នាអញខ្ញុំដើរមកពីព្រៃ
ដល់ផ្លូវចង្អៀត ស្រាប់តែពើបពះប្រទះនឹងស្តេចម្រឹគទាំង ៣ គឺ រាជ-
សីហ៍ នូវខ្លាធំ ខ្លាដំបង មកនៅស្តាត់ទទឹងមាត់ នឹងរកផ្លូវជៀសចេញ

ពុំរួចឡើយ ហើយគ្រហឹមគម្រាមនោះមហិមា អញខ្ញុំភិតភ័យថ្នាសមរ
 ណ៍ លើកដៃសំពះអង្វរប៉ុន្មាន ។ ក្តី ក៏ពុំជៀសចេញឡើយ ហើយអញ
 ខ្ញុំគិតនឹកដល់អម្ចាស់នូវកូនទាំងពីរ ត្បិតអញខ្ញុំយល់សប្តិយបំបិញ
 នោះពុំល្អ ទើបសំពះអង្វរអស់ទេវតាអារក្សរក្សាព្រៃ សូមឱ្យជួយរក្សា
 ការពារព្រះអង្គនូវកូនទាំងពីរ កុំឱ្យមានអន្តរាយឡើយ ។ អម្ចាស់ខ្ញុំ
 អើយ មិនប៉ុន្តែម៉្លោះឡើយ អញខ្ញុំកើតមាននិមិត្តអាក្រក់អស្ចារ្យ គឺ
 ជ្រនីកទំពក់ជ្រះអំពីដៃ កញ្ជើសង្រែកជ្រះទៅទីទៃ ឈឹងណាមានផ្លែ
 ក៏ប្រែខ្វែជាឥតផ្លែវិញ ។ វិភ្នែកអញខ្ញុំខាងស្តាំមិញក៏កម្រើក មួយសោត
 ដូចព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលនោះ អញខ្ញុំមានអស់ទេវតាក្នុងព្រៃហោម-
 ពាន្តជាសាក្សីទិព្វញាណ បានដឹងខុសគាប់នៃអញខ្ញុំមទ្រី ។ តែងមាន
 ស្វាមីភក្តិ មានចិត្តរួមវិក្សនឹងព្រះអង្គរៀងមក ទោះបីមទ្រីជួជាតិក៏សឹង
 ជ្រាបក្នុងព្រះរាជហឫទ័យ សូមទ្រង់ព្រះពិនិត្យ បើអញខ្ញុំខុសពិត សូម
 ថ្វាយជីវិតតាមសព្វព្រះរាជហឫទ័យ ។ វិអញខ្ញុំនេះ ប្រណិប័តន៍តាម
 សុចរិត តែសព្វថ្ងៃពុំចេរនឹងទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស អត់ទោសអញខ្ញុំ
 មទ្រីក្នុងគ្រានេះម្តងហោង ។

ព្រះមហាសត្វត្រាស់នឹងព្រះនាងមង្រីត្រីមប៉ុណ្ណោះ ក៏មិន
មានព្រះបន្ទូលអ្វីតទៅទៀត រហូតដល់ព្រះអរុណារះឡើង ។ ឯព្រះ
នាងទ្រង់ព្រះកន្សែងពិលាប មានប្រការផ្សេង ៗ ថា ៖

អហំ បតិញ្ច បុត្តេ ច

អាចរិយមិវ មាលារោ

អនុដ្ឋិតា ទិវារត្តិ

ជជិដី ព្រហ្មចារិដី ។

អជិជានិ បរិទហិត្វា

រនមូលផលហារិយា

វិចរាមិ ទិវារត្តិ

តុម្ហំ កាមា ហិ បុត្តកា ។

ឥទំ សុវណ្ណហាលិទ្ធិ

អាកតំ បណ្ណុវេលុវំ

រុក្ខបក្កានិ ចាហាសី

ឥមេ វោ បុត្តកីឡុនា ។

ឥទំ មូឡាលិវត្តកំ

សាលុកំ ជិញ្ញោពោទកំ

ភុញ្ច ខុទ្ទេន សំយុត្តំ

សហ បុត្តេហិ ខត្តិយ ។

បទុមំ ជាលិដោ ទេហិ

កុមុទំ បន កុមារិយា

មាលិទេ បស្ស ទច្ចន្តេ

សិវិបុត្តានិ អរ្យយ ។

តតោ កណ្ណាជិដា យាតិ

ជិសាមេហិ រថេសក

មញ្ញស្សរាយ វត្តុយា	អស្សមំ ឧបត្តច្ឆន្តិយា ។
សមាណសុខទុក្ខម្ហា	រដ្ឋា បញ្ចជិតា ឧភោ
អបិ សិរិបុត្តេ បស្សេសិ	ជាលី កណ្ណាជិនំ ចុភោ ។
សមណោ ព្រាហ្មណោ នូន	ព្រហ្មចរិយបរាយនេ
អហំ លោកេ អភិសសី	សីលវន្តេ ពហុស្សតេ
ត្យជ្ជ បុត្តេ ន បស្សាមិ	ជាលី កណ្ណាជិនំ ចុភោតិ ។

ខ្លួនយើងមិនប្រមាទ ខំសង្វាតតាមមកប្រណិប័តន៍ព្រះរាជ
ស្វាមីនិងកូនគូសំពត់គ្រប់ទិវារាត្រី ពុំដែលឈប់ខាន បីដូចសិស្ស
តាមប្រណិប័តន៍គ្រូអាចារ្យ ទ្រទ្រង់ដជាប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យ ត្រាច់
ស្វែងរកអាហារ គឺមើមឈើនិងផ្លែឈើក្នុងព្រៃ មកផ្គត់ផ្គង់ប្រណិប័តន៍
រាល់ ៗ ថ្ងៃ ឱកូនកំសត់ម្តាយអើយ ព្រោះស្រឡាញ់បាទាំងពីរទេតើ ។
នេះរមៀតមានសម្បុរដូចមាស ម្តាយរកមកបុកលំអិតសម្រាប់ផ្លូតទឹក
ឱ្យបា នេះផ្លែញ៉ៅទុំ ៗ សម្បុររលើបរលង់ ម្តាយបេះមកឱ្យបាលេង
ម្តាយបានស្រាលជ្រើសរើសផ្លែឈើទុំ ៗ ជាច្រើនមុខ យកមកទុក
បំរុងឱ្យបាលេង អស់នេះសុទ្ធតែជាល្បែងរបស់កូនសម្លាញ់ ។ បពិត្រ

ព្រះបរមក្សត្រីដ៏ប្រសើរ នេះគឺក្រឡឹងឈូក ផ្លែឈូក ផ្លែក្រចាប់ ប្រឡាក់
នឹងទឹកឃ្មុំតែល្មមមានឱជារស សូមព្រះទ្រង់យស ទ្រង់សេពសោយ
ជាមួយនឹងព្រះរាជបុត្រក្នុងកាលឥឡូវនេះឯង ។ បពិត្រអម្ចាស់អើយ
សូមព្រះអង្គទ្រង់ព្រះរាជទានផ្កាបទុមទៅបាជាលី ឯផ្កាកុមុទនេះ សូម
ទ្រង់ព្រះរាជទានឱ្យមេក្រស្នាកុមារី ព្រះអង្គនឹងបានទតព្រះនេត្រកូន
ទាំងពីរពាក់កម្រងផ្ការាំថ្វាយ សូមព្រះអង្គត្រាស់ហៅព្រះរាជបុត្រទាំង
ពីរ ឱ្យចេញពីក្នុងបណ្ណសាលាឆាប់ ។ វា មេក្រស្នានឹងអាលមកកាន់
ម្តាយឯណោះ ។ បពិត្រព្រះបរមក្សត្រសូរ្យវង្ស សូមព្រះអង្គទ្រង់ព្រះ
សណ្តាប់សំដីមេក្រស្នា ដ៏មានសូរសៀងសំនៀងពីរោះទន់ភ្លន់ គួរឱ្យ
ចង់ស្តាប់ ។ យើងទាំងពីរអង្គកាលគេបំបរបង់ចេញចាកបុរីរដ្ឋ សឹង
មានសុខទុក្ខស្មើភាគគ្នា អើព្រះអង្គបានឃើញមេក្រស្នា និងបាជាលី
ដែរឬទេ ។ ប្រហែលកាលជាតិមុនមក អញធ្លាប់ជេរប្រទេចផ្កាសា
សមណព្រាហ្មណ៍ អ្នកប្រព្រឹត្តធម៌ត្រឹមត្រូវ ជាអ្នកមានសីល ជាពហុ
សូត្រក្នុងលោកនេះថា កុំឱ្យលោកឃើញបុត្រដ៏តារបស់ខ្លួន បានជា
មកក្នុងថ្ងៃនេះ អញមិនបានជួបមុខចៅជាលីនិងមេក្រស្នា បុត្រទាំងពីរ

ឡើយ ។

សូម្បីព្រះនាងមន្រីទ្រង់ព្រះកន្សែងសោយសោក ជាពន្លឹក
ដល់ម្តោះក៏ដោយ ក៏ព្រះមហាសត្វនឹងមានព្រះបន្ទូលដល់មួយព្រះ
ឱស្នផងនោះគ្មានឡើយ ។ កាលព្រះមហាសត្វ មិនបានត្រាស់
ប្រស្រ័យ ព្រះនាងមានព្រះកាយញាប់ញ័រចំប្រប់ ដើរស្វះស្វែងរកព្រះ
រាជបុត្រដោយពន្លឹព្រះចន្ទ្រ ស្តេចត្រាច់រត់រកក្នុងទីល្បែងក្រសាល
មានដើមជម្ងូត្រីក្សជាដើម ដែលព្រះរាជកុមារធ្លាប់រត់ក្រសាលលេង ក៏
ពុំឃើញ ទើបទ្រង់ព្រះកន្សែងពិលាបរៀបរាប់ ដោយនូវបាទព្រះគាថា
ទាំងឡាយដូច្នោះថា ៖

ឥម តេ ជម្ពុកា រុក្ខា

វេទិសា សិទ្ធិវារិតា

វិរិដានិ រុក្ខជាតានិ

តេ កុមារា ន ទិស្សវេ ។

អស្សត្តា បនសា ចេមេ

និគ្រោធា ច កបិត្តនា

វិរិដានិ ផលជាតានិ

តេ កុមារា ន ទិស្សវេ ។

ឥម តិដ្ឋន្តិ អារាមា

អយំ សីត្វទកា នទី

យត្តស្ស បុប្ផេ កីឡីសុ

តេ កុមារា ន ទិស្សវេ ។

វិវាទិ បុប្ផជាតានិ

អស្មី ឧបរិបព្វតេ

យានស្ស បុព្វេ ធារិសុ

តេ កុមារា ន ទិស្សវេ ។

វិវាទិ ផលជាតានិ

អស្មី ឧបរិបព្វតេ

យានស្ស បុព្វេ ភុញ្ញិសុ

តេ កុមារា ន ទិស្សវេ ។

ឥមេ តេ ហត្ថិកា អស្សា

ពលិតទ្វា ច នោ ឥមេ

យេហិស្ស បុព្វេ កិឡិសុ

តេ កុមារា ន ទិស្សវេតិ ។

កូនអើយ ចាប់ដើមពីថ្ងៃនេះទៅហើយ សមម្តាយនឹងស្ងាត់
 ឮតែមាត់សព្វសត្វយំនៅពាសព្រៃ ហើយម្តាយនឹងគិតស្រណោះ
 អាឡោះអាល័យ លន្តង់លន្តោចខ្លោចផ្សាក្នុងឱរាភ្លៀមក្រំ ម៉្លោះហើយ
 សមម្តាយនឹងយំសោកសង្រេង ដរាបលុះតែក្ស័យជីវិតទៅហោង ។
 កូនអើយ ឬមួយលោកអ្នករត់ទៅលេងសព្វស្ថានល្បែង ដែលតែងនឹង
 លេងសព្វថ្ងៃទេដឹងអើយ ម៉្លោះហើយព្រះនាងក៏រត់ទៅទាំងភ្លើរកសព្វ
 ស្ថានល្បែង ទ្រង់ព្រះកន្សែងហើយស្រែកហៅថា «ឱកូនពៅម្តាយទាំង
 ពីរ អ្នកនៅស្ថានឯណា ចូរមកបៅម្តាយអាយ ម្តាយមករកអ្នក ម្តេច
 ឡើយពុំឮមាត់ឆ្លើយមកកាន់ម្តាយ» ។ ឱអស់សំនូនរូបគោតូច គោធំ

ច្រឡំនឹងរូបដំរី រូបរទេះផង នូវអស់ផ្កាកម្រងមាលា ដែលកូនស្នូនពុំងា
 នាំគ្នាមកលេងចាំផ្លូវម្តាយ នៅឋានអាយនេះ ។ កូនអើយ ម្តាយយល់
 ហើយទ្រូងម្តាយស្ទើរប្រេះ ឱថ្មារនេះហើយ តើអ្នកនាំគ្នាទៅលេងស្ថាន
 ឯណាវិញទៀតហើយ ។ កូនអើយ សមអ្នកក្ស័យជីវិតទាំងពីរមែនពិត
 ដឹងអើយ ។ ម្តោះហើយព្រះនាងវែងជាទ្រង់ព្រះកន្សែងថ្លែងពិលាប
 អាណិតអនាថ ខំយាងព្រះបាទរត់រកសព្វស្ថាន មុខគួរឱ្យមានមេត្តា
 ប្រណី ។ សម្តេចព្រះមន្ត្រីស្តេចត្រាច់រកក្នុងរាត្រីតែមួយព្រះអង្គឯង
 ស្រែកហៅក្តែង ៗ រកព្រះរាជបុត្រ ព្រះរាជហឫទ័យរន្ធត់ញ័រអស់
 ឥន្ទ្រិយ អស់ទាំងសត្វម្រឹគបក្សី ឮហើយសឹងតែភិតភ័យភ្ញាក់ផ្អើល
 ព្រះនាងទតមៀងមើលស្មានជាព្រះរាជបុត្រ តែពុំយល់ប្រាកដឡើយ
 ព្រះនាងត្រឡប់វិលមកកាន់ព្រះបរមពោធិសត្វ ហើយក្រាបទូលវិញ
 ទៀតថា «បពិត្រព្រះរាជស្វាមីអម្ចាស់វិសេសខ្ញុំអើយ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំរត់រក
 កូនទាំងពីរសព្វគ្រប់អស់ឋានល្បែងពុំយល់ឡើយ ពុំដឹងជាទៅឯណា
 ទោះកាចទោះជា សូមទ្រង់មេត្តាបើកព្រះឱស្ឋបន្ទូលប្រាប់ខ្ញុំម្ចាស់
 សោះថប់ពេកឡើយ» ឱអញអើយ បីដូចសត្វអកមានកូនទាំងគូឱ្យ

នៅចាំសំបុក ហើយអាត្មាឯងទៅស្វែងរកចំណីអាហារ ប្រយោជន៍នឹង
នាំមកចិញ្ចឹមកូន មកដល់សំបុកហើយ រកកូនពុំយល់ឡើយ ហើយ
ជាទុក្ខសោកស្តាយកូននោះម្តេចមិញ រឺអញខ្ញុំកើតទុក្ខមានឧបមាបី
ដូច្នោះឯងហោង ។

ព្រះនាងទតព្រះនេត្រ ឃើញអស់ទាំងរូបសំនួនល្បែង
របស់ព្រះរាជបុត្រាបុត្រីនោះហើយ ទើបមានព្រះបន្ទូលជាបាទព្រះ
គាថាដូច្នោះ ៖

ឥមេ សាមា សសោលូកា	ពហុកា កណលីមិតា
យេហិស្សុ បុព្វេ កីឡីសុ	តេ កុមារា ន ទិស្សវេ ។
ឥមេ ហំសា ច កោញា ច	មយុរា ចិត្របេខុណា
យេហិស្សុ បព្វេ កីឡីសុ	តេ កុមារា ន ទិស្សវេតិ ។

ឱ ! អស់សំនួនកូនម្រឹគតូច ។ រូបទន្សាយ រូបសត្វមៀម
និងរូបសត្វឈ្មុស ក៏មានជាច្រើន ដែលកូនស្ទូនសម្លាញ់ម្តាយធ្លាប់
លេងអំពីមុន នេះគឺសំនួនរូបហាង្ស ក្រៀល ក្លោក ដ៏មានព្រុយ
កន្ទុយល្អវិចិត្រ សុទ្ធជាស្រស់ដែលបាទាំងពីរគាប់ចិត្តលេងអំពីមុន

ឥឡូវម្តាយពុំបានយល់មុខបាទាំងពីរឡើយ ។

លុះព្រះនាងពុំបានឃើញព្រះរាជបុត្រសម្លាញ់ទាំងពីរ ក្នុង
អាស្រមបទហើយ ទើបចេញចាកព្រះអាស្រមបទ រត់ត្រឡប់ចូល
ទៅកាន់ព្រៃនៃបុប្ផជាតិ ទ្រង់ទតព្រះនេត្ររកសព្វទីនោះ ។ ហើយ
ត្រាស់ថា៖

ឥមា តា រនកុម្ភាយោ	បុប្ផិតា សព្វកាលិកា
យត្ថស្សុ បុព្វេ កីឡីសុ	តេ កុមារា ន ទិស្សរេ ។
ឥមា តា ហោត្តរណី រម្មា	ចក្ករាភូបក្ខុជិតា
មណ្ឌាលកេហិ សញ្ញា	បទុមុប្បលកេហិ ច
យត្ថស្សុ បុព្វេ កីឡីសុ	តេ កុមារា ន ទិស្សរេតិ ។

នេះគឺស៊ឹមទ្រុមគុម្ភុឈើតែងមានផ្ការីកគ្រប់រដូវកាល ដែល
កុមារទាំងពីរធ្លាប់ក្រសាលលេង នេះគឺស្រះបោក្ខរណី ជាទីរីករាយ
ក្សេមក្សាន្ត តែងឮសូរសព្វយំរងាវ នៃសត្វចាក្រពាកដ៏ដេរដាសដោយ
ផ្កាមណ្ឌលក៏ ផ្កាបទុមនិងផ្កាឧប្បលដែលកុមារទាំងពីរធ្លាប់ក្រសាល
លេងអំពីមុន តែម្តាយគយគន់រកបាទាំងពីរពុំឃើញឡើយ ។

លុះព្រះនាងរត់រកសព្វកន្លែងពុំឃើញហើយ ទើបស្តេច
ត្រឡប់ទៅកាន់សំណាក់ព្រះមហាសត្វជាព្រះរាជស្វាមីទៀត ទ្រង់ទត
ឃើញព្រះអង្គទ្រង់ជ្រប់ព្រះភក្ត្រ ពុំមានព្រះបន្ទូលដូច្នោះ ទើបព្រះនាង
ក្រាបទូលតវាថា ៖

ន តេ កង្ខានិ ភិក្ខានិ

ន តេ ឧទកមាភតំ

អត្តិបិ តេ ន ហាសិតោ

តិទ្ធុ មន្ទោវ ឈាយសិ ។

បិយោ បិយេន សង្កម្ម

សមោហំ ព្យបហាញ្ញតិ

ត្យជ្ជ បុត្តេ ន បស្សាមិ

ជាសី កណ្ណាជិនំ ចុកោតិ ។

បពិត្រព្រះរាជស្វាមី សព្វថ្ងៃរៀងមក ព្រះអង្គកាប់ឧស
ដងទឹកយកមកទុក បង្កាត់ភ្លើងទុកក្នុងជើងក្រាន ថ្ងៃនេះព្រះអង្គ
ឥតធ្វើអ្វីសោះឡើយ បានតែគង់សុបសៅច្រងូរ កិរិយារបស់ព្រះអង្គ
នេះ មិនជាទីគាប់ចិត្តអញខ្ញុំឡើយ ពីមុន ៗ មកព្រះវេស្សន្តរាជ
ស្វាមីហ្នឹងហើយ ជាទីស្រឡាញ់ពេញចិត្តនៃអញខ្ញុំ មិនមានអ្នកដទៃ
ក្រៃលែងជាងនេះឡើយ គ្រាន់តែបានយល់ព្រះភក្ត្រ ក៏ភ្លេចសេចក្តី
នឿយព្រួយលំបាកទាំងអស់មកក្នុងថ្ងៃនេះ អញខ្ញុំបានយល់ព្រះភក្ត្រ

ព្រះអង្គហើយ ក៏នៅតែមិនរសាយសេចក្តីសោក ព្រោះមិនបានជួបមុខ
កូនទាំងពីរ គឺចៅជាលីនិងមេក្រសួនោះឡើយ ។

កាលសម្តេចព្រះនាងមន្រី ក្រាបទូលតវ៉ាយ៉ាងនេះហើយ
សម្តេចព្រះមហាសត្វ ក៏នៅតែគង់នៅស្ងៀម ពុំមានព្រះបន្ទូលដល់
មួយព្រះឱស្ឋឡើយ ម្ល៉ោះហើយព្រះនាងវែងជាទុក្ខធ្ងន់ក្រៃលែង ទ្រង់
សោយសោកខ្សឹកខ្សួលរំជួលអស់អង្គប្រាណ ហាក់ដូចមេមាន់ដែល
ត្រូវគេប្រហារ ព្រះនាងត្រាច់រត់ទៅកាន់កន្លែងមុននោះទៀត ហើយ
វិលមកកាន់សំណាក់ព្រះមហាសត្វវិញ ក្រាបបង្គំទូលសួរថា ៖

ន ខោ ដោ ខេវ បស្សាមិ	យេន តេ ជីហជា មតា
កាគោលាបិ ន វស្សន្តិ	មតា មេ នូន ទារកា ។
ន ខោ ដោ ខេវ បស្សាមិ	យេន តេ ជីហជា មតា
សកុណាបិ ន វស្សន្តិ	មតា មេ នូន ទារកាតិ ។

បពិត្រព្រះសម្មតិទេពក្សត្រថ្លៃប្រសើរអើយ អញខ្ញុំមិន
ឃើញកូនទាំងពីរសោះឡើយ ចុះអ្នកណានាំយកទៅ ឬមួយស្លាប់ទៅ
ហើយ សូម្បីសត្វក្អែកក្អែកនិងសត្វបក្សីផងទាំងឡាយ ក៏ស្ងាត់ជ្រងំ មិន

ឮយំរងាររកគ្នាសោះឡើយ កូនរបស់អញខ្ញុំ ប្រាកដជាស្លាប់មែនដឹង
អើយ ។

កាលព្រះនាងក្រាបទូលសួរយ៉ាងនេះហើយ ព្រះមហាសត្វ
ក៏ពុំមានព្រះបន្ទូលដល់មួយព្រះឱស្ឋឡើយ ។ ព្រះនាងរែងជាទុក្ខជា
សោកខ្លោចផ្សា ខំស្វែងស្វែងរកព្រះរាជបុត្រាបុត្រី ស្តេចរត់ទៅកាន់ទី
តំបន់នោះ ។ យ៉ាងរហ័សរូសរាន់ ដូចសន្ទុះខ្យល់ដល់ ៣ គ្រា ។ មាន
សេចក្តីដំណាលថា ទីឋានទាំងពួងដែលសម្តេចព្រះរាជមទ្រីស្តេច
ត្រាច់រត់រកព្រះរាជបុត្រក្នុង ១ រាត្រីប៉ុណ្ណោះ បើនឹងលាតត្រដាងចេញ
ទៅជាចម្ងាយផ្លូវដល់ ១៥ យោជន៍ ។ លុះវេលារាត្រីភ្លឺស្វាង ព្រះ
អរុណារះឡើងហើយ សម្តេចព្រះនាងមទ្រី ក៏ស្តេចត្រឡប់មកកាន់
សំណាក់សម្តេចព្រះមហាសត្វវិញ ស្តេចឈរទ្រង់ព្រះកន្សែង សោយ
សោកយ៉ាងក្រៃលែង ។

តមត្តំ បកាសេដ្ឋោ សត្តា អាហា ។ រឺអាថិធមិឯណាពុំទាន់
ប្រាកដ បទព្រះបាលីឯណាពុំទាន់ចែងច្បាស់ លុះព្រះបានត្រាស់
ហើយ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលសូត្រនូវបាទព្រះគាថាដូច្នោះថា ៖

សា តត្ថ បរិទេវិត្វា

បព្វតានិ វនានិ ច

បុនទេវស្សមំ កត្វា

សាមិកស្សន្តិ រោទតិ ។

ន ខោ នោ ទេវ បស្សាមិ

យេន តេ នីហជា មតា

កាកោលាបិ ន វស្សន្តិ

មតា មេ នូន ទារកា ។

ន ខោ នោ ទេវ បស្សាមិ

យេន តេ នីហជា មតា

សកុណាបិ ន វស្សន្តិ

មតា មេ នូន ទារកា ។

ន ខោ នោ ទេវ បស្សាមិ

យេន តេ នីហជា មតា

វិចរន្តិ រុក្ខមូលេសុ

បព្វតេសុ កុហាសុ ច

ឥតិ មទ្ធិ វារោហា

រាជបុត្តិ យសស្សិជី

ពាហា បក្កយ្ហ កន្ធិត្វា

តត្ថេវ បតិតា ធមាតិ ។

ភិក្ខុវេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយអើយ ភិក្ខុអើយមុខគួរឱ្យអាសូរ
ប្រណី សម្តេចព្រះភគវតី ព្រះនាងមទ្រីវរលក្ខណ៍អគ្គជាយា ដ៏មានសិរី
សួស្តី ព្រះនាងរត័រកព្រះរាជបុត្រាបុត្រីសស្រាក់ ទាំងយប់រាត្រី រកសព្វ
ស៊ឹមទ្រុមគុម្ភុឈើ ច្រកភ្នំ និងព្រៃព្រឹក្សាផងពុំយល់ឡើយ ហើយព្រះ

នាងវិលមកកាន់ព្រះអាស្រម ក្រាបទូលព្រះបរមរាជស្វាមី ទ្រង់ព្រះ
កន្សែងសោយសោក ព្រះអង្គពុំមានព្រះបន្ទូលដល់មួយព្រះឱស្ឋ
ឡើយ ហើយព្រះនាងរត់ទៅរកវិញទៀត ព្រះនាងរត់ទៅរត់មកជា
ច្រើនគ្រា រីឯអាហារ ព្រះនាងពុំបានសោយឡើយ ហើយទ្រង់ព្រះ
កន្សែងដង្ហោយស្រែកហៅ ដ៏មានព្រះសូរសៀងសម្លេងនោះ ឮទូទ័រ
ទៅសព្វព្រៃព្រឹក្សា សត្វផងឮហើយក៏ភិតភ័យភ្ញាក់ផ្អើលគគីក ព្រះ
នាងឮសន្លឹក ក៏ទ្រង់ឈរស្តាប់ យល់ជាក់ជាសត្វហើយ ព្រះនាងក៏អូល
អាក់ក្នុងព្រះឱរា ទ្រង់ព្រះកន្សែងថា «ឱមាសថ្លៃម្តាយអើយ ម្តាយ
ស្រមៃឮសន្លឹកគិតថាជាកូន ឥឡូវសោះសូន្យមិនយល់សួន ទន់អស់
ទាំងខ្លួនស្ងួតក កូនអើយ សមម្តាយមិនមានជីវិតរស់នៅទេដឹងអើយ»
។ ម្តោះហើយព្រះនាងវិលមកកាន់ព្រះបរមពោធិសត្វវិញ ព្រះនាង
លើកព្រះករគក់ព្រះឱរា ទ្រង់ព្រះកន្សែងថ្លែងព្រះពិលាប ដ៏មានព្រះ
សូរសៀងខ្សាបខ្សោះអស់ព្រះកាយពល ទល់ទុក្ខវេទនាពុំស្រយាល
តាំងអំពីព្រលប់ពុំបានឈរឈប់ លុះដល់ព្រះអាទិត្យឧទ័យរស្មីស្វាង
បំព្រាងឡើងហើយមានព្រះអង្គព្រះនាងនោះ ញ័ររន្ធត់ចំប្រប់នឹងទប់ពុំ

បាន ព្រះនាងខំលើកព្រះហស្តទាំងសងខាងដាក់លើសិរសីខំតម្រង់
 ព្រះស្មារតី ក្រាបទូលថា «បពិត្រអម្ចាស់វិសេសខ្ញុំអើយ ដើមឡើយ
 អញខ្ញុំមទ្រីមានសេចក្តីប្រាថ្នាក្នុងចិត្ត គិតថានឹងពិភក្តិរក្សាប្រណិប័តន៍
 ល្អឯធ្ងល់ព្រះបាទនូវកូនទាំងពីរ ដរាបលុះតែអស់ជីវិត ឥឡូវនេះ កូន
 ខ្ញុំទាំងពីរក៏បាត់ទៅហើយ អញខ្ញុំខំរត់រកតាំងពីព្រលប់ដល់ថ្ងៃនេះ
 ហើយ, ឱ! អម្ចាស់ខ្ញុំអើយ វីទុក្ខអញខ្ញុំធ្ងន់ពន់ប្រមាណ ទប់ពុំបាន
 ឡើយ អញខ្ញុំសូមក្រាបលា ឱ! នរណាអើយ នឹងមកប្រណិប័តន៍
 អម្ចាស់ឱ្យដូចជាអញខ្ញុំនេះ» ។ ព្រះនាងមានព្រះបន្ទូលតែម្តោះហើយ
 លុះផុតព្រះបន្ទូល ក៏ដួលសន្លប់ទៅលើក្រឡាមហាប្រិថពី នៅទីចំពោះ
 ព្រះភក្ត្រព្រះបរមពោធិសត្វ ដ៏កាលនោះឯងហោង ។

វីព្រះបរមពោធិសត្វ ព្រះអង្គយល់ព្រះនាងដួលសន្លប់ទៅ
 ដូច្នោះហើយ ព្រះអង្គភិតភ័យក្នុងព្រះរាជហឫទ័យ ទ្រង់ព្រះចិន្តាថា
 ព្រះនាងក្ស័យព្រះជន្មា ស្តេចយាងចុះម្នីម្នាពីលើព្រះបរមសាលា ទ្រង់
 សោយព្រះសោកាថា «ឱះ!ឱអនិច្ចាមទ្រីអើយ ម្តេចឡើយមកក្ស័យ
 ព្រះជន្មា ចោលបងតែម្នាក់ឯង នៅកណ្តាលព្រៃភ្នំនេះ នរណាឡើយ

នឹងជួយលើកព្រះសពនាង មទ្រីអើយបើក្ស័យព្រះជន្មនៅនគរនាយ
 ទៅវ៉ា អស់ព្រះញាតិវង្សាក្នុងនគរទាំងពីរ នឹងមកប្រជុំព្រមគ្នាជួយ
 លើកព្រះសពនាង ឥឡូវនេះនៅតែបងម្នាក់ឯងកណ្តែងកំព្រា សមបង
 នឹងក្ស័យ ប្រល័យជីវិតតាមនាងជាប្រាកដមិនទេឡើយ» ។ លុះព្រះ
 អង្គរំសាយព្រះសោកហើយ ទ្រង់ព្រះចិន្តាថា «មទ្រីក្ស័យជីវិតមែនពិត
 ឬដូចម្តេចអេះ ? ត្រូវអញត្រួតមើលឱ្យបានដឹងពិតប្រាកដសិន» ។
 ទើបស្តេចដោះឡើង ទ្រង់យកព្រះហស្តស្តាំស្វាបព្រះឧរាវត្តរបស់
 ក្សត្រី ទ្រង់ជ្រាបថា មទ្រីនេះគ្រាន់តែសន្លប់ទេ ទើបស្តេចយកទឹកមក
 ហើយទ្រង់ថ្នមលើកត្រកងព្រះសិរសា ដាក់តម្កល់លើព្រះឧរាវត្តរបស់
 ព្រះអង្គ ។ រឺព្រះបរមពោធិសត្វ ចាប់ដើមតាំងពីព្រះអង្គទ្រង់ព្រះផ្លូវ
 ជាគំរប់ ៧ ខែហើយ ពុំដែលប៉ះពាល់ព្រះអង្គព្រះនាងដល់ម្តងឡើយ
 ទើបតែថ្ងៃនេះ ព្រះអង្គភិតភ័យរលះរលាំងភ្លេចព្រះស្មារតី ទ្រង់ស្វាប
 ព្រះឧរាវត្ត ថ្នមព្រះសិរសីដាក់លើព្រះឧរាវត្ត ហើយទ្រង់យកទឹក
 កុណ្ណាស្រោចស្រង់ ស្រឡាបព្រះអង្គព្រះនាង ។ ទើបព្រះនាងភ្ញាក់ព្រះ
 ស្មារតីភ្លឺករលើកព្រះអង្គ ទតព្រះនេត្រយល់ព្រះរាជស្វាមី ហើយក៏រំកិល

កាលព្រះនាងមទ្រី បានស្តាប់ព្រះបន្ទូលព្រះរាជស្វាមីហើយ
 ទើបក្រាបទូលថា «បពិត្រព្រះសម្មតិទេព ក្សត្រិយ្យប្រសើរអើយ បើ
 ព្រះអង្គទ្រង់ព្រះរាជទានព្រះរាជបុត្តទៅព្រាហ្មណ៍ កាលអញខ្ញុំខំរត់រក
 កូនទាំងយំសោកសស្រាក់ អស់មួយយប់ទាល់ភ្លឺ ម្តេចក៏ព្រះអង្គពុំ
 មានព្រះបន្ទូលប្រាប់អញខ្ញុំអំពីដើមសោះ អញខ្ញុំព្រួយចិត្តជាទុក្ខ» ។
 សម្តេចព្រះមហាសត្វត្រាស់តបថា ៖

អាទិយេនេវ តេ មទ្ធិ	ទុក្ខំ នក្ខាតុមិទ្ធិសំ
ទលិទ្ធោ យាចកោ រុទ្ធោ	ព្រាហ្មណោ យរមាតតោ ។
តស្ស ទិដ្ឋា មយា បុត្តា	មទ្ធិ មា ភាយិ អស្សស
មំ បស្ស មទ្ធិ មា បុត្តេ	មា ពាទ្ធិ បរិទេវយិ ។
លទ្ធាម បុត្តេ ដីវន្តា	អរោតា ច ភវាមសេ
បុត្តេ បសុញ ធម្មញ្ញ	យញ្ញ អញ្ញ យវេ ធនំ ។
ទដ្ឋា សប្បរិសោ ទានំ	ទិស្វា យាចកមាតតេ
អនុមោទាហិ មេ មទ្ធិ	បុត្តកេ ទានមុត្តមទ្ធិ ។

ព្រះនាងមទ្រីអើយ ព្រះនាងបន្ទោសបងនេះក៏គួរមែនពិត
 តែគឺមោះបងគិតថា មទ្រីនេះទើបមកពីព្រៃ ហើយមានបើជាទុក្ខមកពី
 នាយ បើនឹងប្រាយប្រាប់ដោយពិត តាំងពីដំបូងហើយ នាងរឹងជាទុក្ខ
 ធ្ងន់ក្រែលែងទប់ទល់ពុំបាន នឹងបែកដើមទ្រូងស្លាប់ទៅ ហេតុនេះទើប
 បងធ្វើជាខឹង ។ នាងមទ្រីអើយ ព្រាហ្មណ៍សូមចាស់ជាអ្នកកំសត់អត់
 ឃ្លាន បានមកដល់លំនៅយើងហើយ ឥតមានទេយ្យទានអ្វី ទើបបង
 យកបុត្រាបុត្រីឱ្យទៅជាទានព្រាហ្មណ៍ ចូរនាងកុំភ័យព្រួយបារម្ភ ចូរខំ
 តាំងចេតនាត្រេកអរសោមនស្ស ចូរនាងមើលបងតាងកូន កុំបីចងចិត្ត
 ស្នេហាជាទុក្ខសោកខ្លាំងពេកឡើយ បើយើងឥតរោគមានជីវិតរស់នៅ
 គង់តែនឹងបានឃើញកូនយើងជាប្រាកដ ។ នាងមទ្រីអើយ កុំថាឡើយ
 តែកូនប្រុស-ស្រី សត្វ-ធម្មជាតិស្រូវអង្ករ និងទ្រព្យមានវិញ្ញាណ ឥត
 វិញ្ញាណដទៃទៀត ដែលមាននៅក្នុងផ្ទះ ធម្មតាសប្បុរសដែលលោក
 ប្រាថ្នាប្រយោជន៍ខ្ពង់ខ្ពស់ កាលបានឃើញសូមមកដល់ផ្ទះហើយ
 លោកអាចពុះទ្រូងរូងយកប្រមាត់បេះដូង លើកឱ្យជាទានតាមដែល
 សូមត្រូវការ ។ នាងមទ្រីអើយ ចូរនាងអនុមោទនាត្រេកអរ នឹងបុត្ត-

ទានដ៏ឧត្តមខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតរបស់បងនេះហោង ។

ទើបព្រះនាងក្រាបបង្គំទូល ថ្វាយអនុមោទនាដោយព្រះ

តាថាដូច្នោះ ៖

អនុមោទាមិ តេ ទេវ បុត្តកេ ទានមុត្តមំ

ទត្វា ចិត្តំ បសាទេហិ ភិយ្យោ ទានំ ទទោ ភវ ។

យោ ត្ថំ មច្ឆេរក្ខតេសុ មនុស្សេសុ ជនាធិប

ព្រាហ្មណស្ស អនា ទានំ សិរីនំ រដ្ឋរឿនោតិ ។

បពិត្រព្រះសម្មតិទេពក្សត្រប្រសើរអើយ អញខ្ញុំព្រះអង្គ

សូមអនុមោទនាបុត្តទានដ៏ឧត្តមរបស់ព្រះអង្គ អម្ចាស់អើយ រីកូនអញ

ខ្ញុំនេះ អញខ្ញុំខំថែរក្សាតាំងពីនៅក្នុងភគិ ១០ ខែ លុះត្រាតែប្រសូត

ចេញមកហើយ ក៏អញខ្ញុំចិញ្ចឹមបីបាច់រក្សាដូតទឹក បញ្ចុកបបរបាយ

អស់កិច្ចការផងទាំងឡាយ អញខ្ញុំសូមថ្វាយអនុមោទនានឹងបុត្តទាន

របស់ព្រះអង្គ សូមឱ្យព្រះអង្គបានសម្រេចព្រះពោធិញ្ញាណ បានត្រាស់

ជាព្រះពុទ្ធមួយព្រះអង្គ ស្រង់សត្វផងទាំងឡាយ ដ៏អនាគតកាល កុំបី

ឃ្លាតឡើយ ហើយឯព្រះអង្គសោត ចូរមានព្រះរាជហឫទ័យចម្រើន

នាកាលអញខ្ញុំទៅស្វែងរកផ្លែឈើក្នុងព្រៃ អំពីព្រឹកម្សិល
មិញនោះ យល់ចម្លែកអស្ចារ្យ ទាំងមហាមេយក៏មមីរទូទឹម ទាំងភ្នំក៏
កក្រើក មានសូរស័ព្ទលាន់កងរំពង ទៅដល់ឋានសួគ៌ទេវលោកនាយ
ផ្លែកបន្ទោរ ពុំជួកាលសឹងដីដាលច្រវាត់ អម្ចាស់ខ្ញុំអើយ នេះមិនគឺអ្នក
ឯណាឡើយ គឺសេចក្តីអស្ចារ្យទានបារមី នៃព្រះអង្គមិនទេឡើយ ។

តស្ស តេ អនុមោទន្តិ ឧកោ ជារទបពូតា

ឥន្ទោ ច ព្រហ្មា ច បជាបតី ច

សោមោ យមោ វេស្សវេណា ច រាជា

សព្វេ ទេវានុមោទន្តិ តាវត្តីសា សឥន្ទកា

ឥតិ មន្ទី វារោហា រាជបុត្តិ យសស្សិជី

វេស្សន្តវស្ស អនុមោទិ បុត្តកេ ទានមុត្តមន្តិ ។

កាលនោះ អស់ទាំងពួកទេវតាទាំងពីរក្រុម បិតនៅភ្នំនាវទ
បពិត ព្រមទាំងព្រះឥន្ទ ព្រះព្រហ្ម ស្តេចប្រជាធិបតី ព្រះចន្ទ
ព្រះយមរាជ ព្រះវេស្សវណ្ណមហារាជ និងពពួកទេវតានៅនាឋាន

ការត្រិះរិះ មានព្រះឥន្ទ្រាធិរាជជាអធិបតី សឹងមានបីតិក្រែកអរ ថ្វាយ
សព្វសាធុការអនុមោទនាព្រមគ្នាថា ៖ «បពិត្រព្រះវេស្សន្តរក្សត្រថ្លៃ
ប្រសើរអើយ ព្រះអង្គបរិច្ចាគទានហើយ ដោយប្រពៃក្រៃលែង» ។

ឯសម្តេចព្រះនាងមន្រីរត្នកញ្ញាដ៏ទ្រង់លក្ខណាប្រសើរ ជា
ព្រះរាជបុត្រីដ៏ទ្រង់យស មានព្រះរាជហឫទ័យស័ក្ត្រស្មោះ ថ្វាយអនុ-
មោទនាចំពោះបុត្តទានបារមី ដ៏ឧត្តមរបស់ព្រះបរមពោធិសត្វមហា-
បុរសវ័ត្តព្រមល្អមជាមួយគ្នា ដោយនូវប្រការអម្បាលនោះហោង ។

មន្ទីបព្វំ និង្និតំ បពិត្រអើយ អាត្មាភាពសម្តែងថ្លែងព្រះ
ធម៌វិសេសទេសនា ព្រះមហាជាតក កណ្តមទ្រឹបព្វទី ៩ នេះមិញ
ដ៏ប្រដាប់ប្រដានីទៅនូវគាថា ៩០ ព្រះគាថា ៧១ ក៏ចប់បរិបូណ៌
សមគួរដោយនូវវេលានេះឯងហោង ។ ២៧

(ចប់កណ្តមទ្រឹបព្វ ទី ៩ តែប៉ុណ្ណោះ)

វាយខំព្យទ័រសាឡើងវិញ

ដោយ

ភិក្ខុ កិច្ចកិរតោ ឡាយ និទ

និង

ត្រួតពិនិត្យកែសម្រួលអក្ខរាវិរុទ្ធ

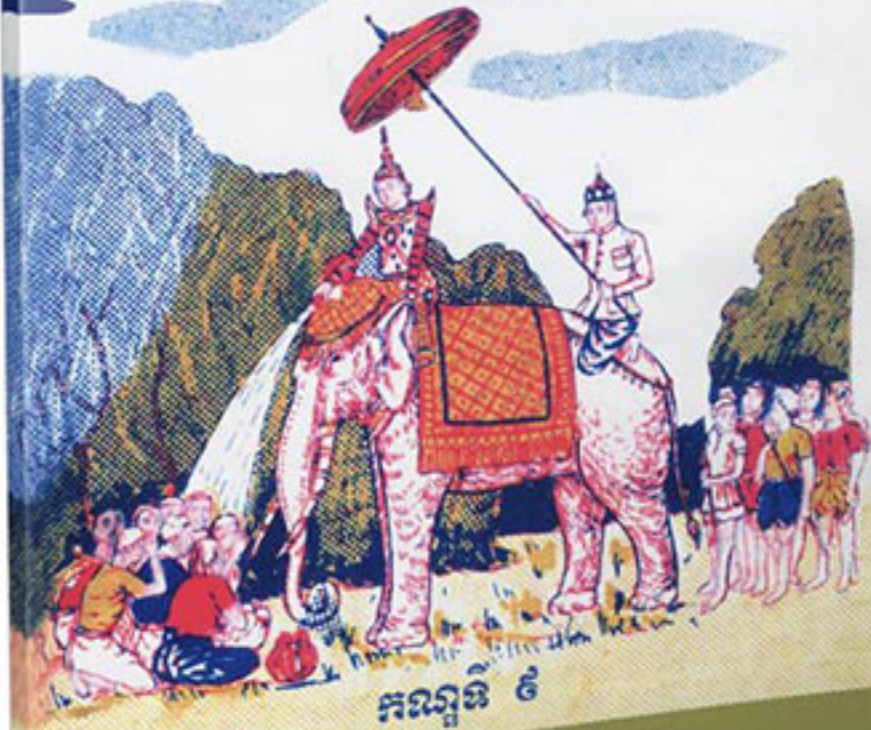
ដោយ

លោកគ្រូ ធម្មនាថ ផលប្រសិទ្ធិ

ដើម្បីផ្សព្វផ្សាយ ជូនជាធម្មទាន តាមវិបសាយ

សព្វទានំ ធម្មទានំ ជិនាតិ ធម្មទានឈ្នះអស់ទានទាំងពួង

ស្រ្តីក - តែង
ប្រហារវេស្សន្ត្រាសាតក

កណ្តុរិ ៩

ព្រាយពេញពី "មន្ត្រីការពារស្រុក" រក្សាសិទ្ធិគ្រប់យ៉ាង
ឆ.ស ២៤៤៦ ឆ.ស ២០០២
០៧ ១៨៤១ មហា ១០០០
ហើរស្រ្តីនៃព្រះរាជ
ស៊ីវិលសេវា ១៩៧១-១៩៧២

ដប់បីខ្ញុំ ៩